

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21 ΙΟΥΝΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 259 ΔΡΧ. 150

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΤΟΥΡΚΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ

Ρωσόφιλοι και σοβινιστές ετοιμάζουν πόλεμο

Μια αγαπημένη αρχή του Γκέμπελς ήταν η εξής: Όσο πιο τερατώδες είναι ένα ψέμα, τόσο πιο πιστευτό γίνεται. Πραγματικά, φαίνεται ότι στις μέρες μας ο άξιος αυτός θεωρητικός της φασιστικής προπαγάνδας έχει πολλούς μιμητές στη χώρα μας. Πώς αλλιώς να εξηγήσει κανείς την αντιτουρκική υστερία που μανιωδώς και επιστρατεύοντας κάθε ψέμα και διαστρέβλωση των γεγονότων καλλιεργούν τα ΜΜΕ στο σύνολό τους, καθώς και τα κόμματα και η κυβέρνηση σε μια αγαστή σύμπνοια και εφαρμόζοντας στην πράξη το ρώσικο “εθνικό μέτωπο” απέναντι στην Τουρκία και στη Δύση γενικότερα; Αν πίστευε κανείς όσα ακούει και διαβάζει κάθε μέρα, θα σχημάτιζε την εντύπωση ότι επίκειται ελληνοτουρκικός πόλεμος. Όπλα, παλάσκες και φύγα-

με! Ελλάδα και στην Τουρκία για το νησί αυτό”. Το γεγονός αληθεύει, αποκρύπτεται όμως κάτι πολύ σημαντικό, όπως έγινε άλλωστε και στην περίπτωση της Ίμιας. Τότε η διεκδίκηση της Ίμιας από τους Τούρκους ήταν η -τραμπούκικη αναμφισβήτητα- απάντησή τους σε μια ακόμα πιο τραμπούκικη και προκλητική κίνηση της ελληνικής κυβέρνησης να εποίκισε ακατοίκητες βραχονησίδες, προκειμένου να αλλάξει το status quo (για το οποίο τόσο πολύ “κόπτεται” όλη η ελληνική αστική τάξη) στο καθεστώς της υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου, μια που οι βραχονησίδες, με βάση το Δίκαιο της Θάλασσας, έχουν χωρικά ύδατα, αλλά όχι και υφαλοκρηπίδα, αφού δεν παρουσιάζουν οικονομική ζωή. Ο εκβιασμός αυτός είχε τότε οδηγήσει στην άδικη αμφισβήτηση ελληνικού κυριαρχικού δικαιώματος από την

πλευρά της Τουρκίας. Στην περίπτωση της Γαύδου και πάλι η ελληνική κυβέρνηση ήταν αυτή που έκανε την πρώτη κίνηση, για να τσιμπήσει το ψάρι, όπως κι έγινε. Στα “ψιλά”, και πάλι, των εφημερίδων διαβάζει κανείς πως αυτή ήταν που πρόσφερε το νησί αυτό στις νατοϊκές ασκήσεις και στην προοπτική ενός νέου νατοϊκού δόγματος. Διαβάζουμε σχετικά από την *Ελευθεροτυπία* (8/6): «Σύμφωνα με ξένη διπλωματική πηγή, η Αθήνα, εδώ και έξι μήνες, έχει “προσφέρει” τη νήσο Γαύδο στο νέο, υπό διαμόρφωση, “δόγμα” του ΝΑΤΟ για την αντιμετώπιση και αποτροπή επίθεσης με “μικρά” πυρηνικά, βιολογικά και χημικά όπλα, από εν δυνάμει “επικίνδυνες χώρες”. Σ’ αυτές συγκαταλέγονται η Λιβύη, το Ιράν, το Ιράκ, το Πακιστάν, που επωφελούνται από τη διάδοση των

όπλων αυτών τα τελευταία χρόνια, ύστερα από τη διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας... Ίσως οι Αμερικανοί επιθυμούν να τοποθετήσουν ραντάρ “πάνω στο νησί”, ανέφερε μια από τις πηγές αυτές» (οι υπογραμμίσεις είναι της εφημερίδας). Το ΝΑΤΟ λοιπόν, νομίζοντας πως ξεμπέρδεψε μια και καλή με το Σύμφωνο της Βαρσοβίας (θα βρεθεί προ εκπλήξεων!), βλέπει άλλους εχθρούς, κατά Τρίτο Κόσμο μεριά. Και εμείς, σαν καλοί σύμμαχοι, του “προσφέρουμε” τη Γαύδο στις ασκήσεις! Μια χώρα στην οποία όλες ανεξαιρέτως οι μεγάλες πολιτικές δυνάμεις βρίζουν από το πρωί ως το βράδυ το ΝΑΤΟ για τη δήθεν φιλοτουρκική στάση του να κάνει τέτοια προσφορά... Μα, είναι πολύ ρομαντικό για να είναι αληθινό! Άλλη είναι η αλήθεια: Η “προ-

σφορά” αυτή είναι συμβολή στη στρατηγική και στρατιωτική περικύκλωση της Τουρκίας, συμβολή στην εφαρμογή της περίφημης θεωρίας του “ορθόδοξου τόξου”, καθώς η διέλευση από το Λιβυκό πέλαγος είναι η μοναδική διέξοδος της Τουρκίας προς τη Δύση. Αυτή είναι η μόνη διέξοδος επειδή η Ελλάδα αρνήθηκε να δώσει άδεια στα τουρκικά στρατιωτικά αεροπλάνα να περάσουν μέσα από το FIR Αθήνας για να πάνε στη Βοσνία όταν το ζήτησαν το 1995. Έτσι αυτά πέρασαν κάτω από τη Γαύδο. Αυτήν ακριβώς τη διέξοδο θέλει να περιορίσει στρατιωτικά η Ελλάδα. Πρόκειται για μια στρατιωτική μετάφραση του ρώσικου δόγματος της απομόνωσης της Τουρκίας από την Ευρώπη και σε κάθε περίπτωση κάθε άλλο παρά

συνέχεια στη σελ. 4

Η υπόθεση αυτή, όσο πιο πολύ προχωράει, τόσο πιο πολύ αποκτά τα χαρακτηριστικά της υστερικής αντιμακεδονικής εκστρατείας, που τόσο μας ταλάνισε ως χώρα και μας ταλανίζει ακόμα. Και τότε όμως, όπως και τώρα, η αλήθεια δε βρίσκεται στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων ή στις πρώτες ειδήσεις των καναλιών (που προωθούν στην πρώτη γραμμή τα πιο “πιασάρικα” θέματα), αλλά στα “ψιλά” των εφημερίδων και στις κρυμμένες σε κάτι γωνίτσες ειδησούλες, έστω και αν παρουσιάζονται αποσπασματικά. Με οδηγό μας λοιπόν αυτές ακριβώς τις ειδησούλες ας κάνουμε μια περιπλάνηση που θα μας βοηθήσει να ξεκαθαρίσουμε ποιος είναι αυτός που κύρια δημιουργεί την πρόκληση και ποιος είναι κύρια ο εμπρηστής του πολέμου.

**Η ΑΝΤΙΡΡΗΣΗ ΤΟΥ
ΤΟΥΡΚΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΓΙΑ
ΤΗ ΓΑΥΔΟ**
Το πρόβλημα με τη Γαύδο φαινομενικά προκλήθηκε από την απαίτηση ενός τουρκού πλοίαρχου, εκπρόσωπου της Τουρκίας στο νατοϊκό στρατηγείο στη Νάπολη, να μην ενταχθεί το νησί αυτό σε μια νατοϊκή άσκηση γιατί “υπάρχει πολιτική διένεξη ανάμεσα στην

Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ ΚΑΤΩ Η ΡΩΣΙΚΗ “ΤΡΙΤΗ ΛΥΣΗ”

Όσο πλησιάζουμε τη μέρα της έναρξης του συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ, τόσο κορυφώνεται η οξύτητα στην εσωκομματική του πάλη. Αυτό που έχει μια ιδιαίτερη πολιτική σημασία σ’ αυτή την πάλη είναι να δούμε πού αυτή πραγματικά επικεντρώνεται, ποιος δηλαδή είναι ο βαθύτερος χαρακτήρας των δυνάμεων που συγκρούονται. Η άνοδος Σημίτη στην πρωθυπουργία ήταν αποτέλεσμα της “συμμαχίας” της ρωσόδουλης φράξιας του Λαλιώτη με τους φιλοευρωπαίους, κόντρα στα σοβινιστικά τμήματα του. Το κύριο στη στρατηγική της λαλιώτικης ρωσόδουλης φράξιας μέσα απ’ αυτή τη “συμμαχία” ήταν να εμποδίσει την πολιτική κυριαρχία των σοβινιστών στο ΠΑΣΟΚ και ύστερα να εμποδίσει και τη φράξια Σημίτη να πάρει οποιαδήποτε αληθινή δύναμη. Βασικό σ’ αυτή τη στρατηγική ήταν η αξιοποίηση του αντιευρωπαϊσμού των σοβινιστών και του αντιεθνικισμού των Ευρωπαίων.

Όλη η προηγούμενη περίοδος χαρακτηρίστηκε απ’ αυτή την πάλη και αυτή η πάλη είναι που σήμερα κορυφώνεται στο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ. Το βασικό ερώτημα που θα λύσει για μια ολόκληρη περίοδο αυτό το Συνέδριο είναι το κατά πόσο τα φιλοευρωπαϊκά τμήματα, όπως εκφράζονται με την ομάδα Σημίτη, θα δώσουν την πάλη για την αυτονομισή τους ή θα πέσουν για μια ακόμη φορά στα δίχτυα που στήνει η αράχνη του σοσιαλμπερριαλισμού μέσα σ’ αυτό το κόμμα, η φράξια του Κ. Λαλιώτη. Ολόκληρη αυτή η πάλη συμπυκνώνεται σε ένα ζήτημα: **Στο αν ο Σημίτης θα διεκδικήσει ή όχι τη θέση της αντιπροεδρίας μέσα στο ΠΑΣΟΚ.** Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της Ν.Α. πως για τη ρωσόδουλη φράξια του Λαλιώτη δεν επιτρέπεται ποτέ ένας ευρωπαίος να γίνει αληθινός ηγέτης του ΠΑΣΟΚ. Και μόνο με τη διεκδίκηση της

αντιπροεδρίας ο Σημίτης θα δικαιολογούσε έναν τέτοιο τίτλο για τον εαυτό του, γιατί αυτό θα προϋπόθετε την ανατροπή ολόκληρης της στρατηγικής της λαλιώτικης φράξιας. Ο Λαλιώτης, άξιος στην ίντριγκα μαθητής του δασκάλου του Α. Παπανδρέου, κάνει την ίδια ταχτική. Διασπά τους αντιπάλους του, τους βάζει να τσακώνονται και ύστερα εμφανίζεται σαν ο ηγέτης που ενώνει για να κυριαρχήσει. Γιατί ο Λαλιώτης θέλει να αποφυγεί όχι μόνο την εκλογή Σημίτη, αλλά και την εκλογή Τσοχατζόπουλου. Μπορούμε να πούμε ότι μέσα στο ΠΑΣΟΚ οι “ρώσοι” κινδυνεύουν πιο πολύ από τους σοβινιστές παρά από τους ευρωπαίους, γιατί το ΠΑΣΟΚ είναι βασικά ένα εθνικιστικό κόμμα. Στο Εκτελεστικό λοιπόν ψηφίζει υπέρ της εκλογής αντιπροέδρου και υπέρ των “διακριτών” ρόλων, πράγμα που δίνει τη δυνατότητα στον Τσοχατζόπουλο να συγκροτήσει την ομάδα του πάνω στο “νυ

συνέχεια στη σελ. 2

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΔΙΑΡΡΗΧΤΩΝ Δύσκολο το εμπόριο της Πολιτιστικής Επανάστασης

Τι δουλειά έχει η αλεπού στο παζάρι και οι διαρρήχτες του ΜΑΚΚΕ με την Πολιτιστική επανάσταση;

Όλες οι απάτες έχουν τα όριά τους. Οι διαρρήχτες έχουν εσωτερικά δύο αντίθετες ρεβιζιονιστικές γραμμές για την Πολιτιστική επανάσταση και αυτό για χρόνια δεν τους δημιούργησε μεγάλο πρόβλημα, αφού εκεί ισχύει η αρχή "ζήστε τις παρεκκλίσεις σας αρκεί να φαινόμεστε ενιαίοι προς τα έξω". Όμως ξεχάστηκαν και θέλησαν να επιδείξουν το εμπόρευμα "Πολιτιστική επανάσταση".

Το 'βγαλαν από τα σεντούκια τους λοιπόν και κάλεσαν και το ΚΚΕ(μ-λ), που δεν παθιάζεται μ' αυτό, να κάνουν μια κοινή επίδειξη. Ήταν ένα θανάσιμο λάθος, γιατί εκεί καιροφυλακτούσαν οι άλλοι απατεώνες, της Α/Συνέχειας, που πουλάνε τώρα Πολιτιστική επανάσταση σε σκληρή σοσιαλφασιστική συσκευασία "Τεσσάρων", οσφριζόμενοι τους καιρούς. Αυτοί λοιπόν μίλησαν με την άνεση χρόνου που έχει κάθε αδελφό πολιτικό ρεύμα και κατηγορήσαν τους διαρρήχτες που πήγαν με το ΚΚ Κίνας το 1976 ενάντια στους "Τέσσερις" και κάλεσαν τους διαρρήχτες να αποφασίσουν με ποιους είναι. Οι διαρρήχτες δεν μπόρεσαν με τίποτα να κάνουν κάτι τέτοιο, όσο κι αν είχαν βγάλει μπροστά για τη συγκέντρωση τον "αριστερό" τους σοσιαλφασίστα και αδιάσταχο διπρόσωπο Τσιριγώτη. Γιατί το μισό ΜΑΚΚΕ είναι δεξιό ρεβιζιονιστές, που θα ήταν τεγκικοί αν ο Τεγκ ήταν λίγο πιο συγκρατημένος καπιταλιστής, και το άλλο μισό "αριστερό" ρεβιζιονιστές και τροτσκιστές τύπου Τσιριγώτη, που, αν χρειαστεί, σε δύο λεφτά πηγαίνουν με τους "Τέσσερις".

Έτσι λοιπόν οι διαρρήχτες υποχρεώθηκαν να το βουλώσουν. Αυτό χαροποίησε πολύ το ΚΚΕ(μ-λ), που χρόνια το καταπιέζουν με την επαναστατική τους φόρμα και την καταβροχθιστική τους επίκληση για ενότητα. Βγήκε λοιπόν κι αυτό και τους κατηγορήσε πρακτικά από θέση "Τεσσάρων", αλλά πολύ πιο συγκρατημένα, όσο αντιστοιχεί σε ένα συνδιοργανωτή, αλλά και σε μια οργάνωση που είναι αναγκαστικά πιο σεμνή, αφού δεν είναι σίγουρη ότι θα έπρεπε να υπάρχει, ή μάλλον που υπάρχει επειδή υπάρχουν και οι άλλοι. Έτσι, βέβαια, πέρασε απαρατήρητη η βροντερή, αλλά αδιάφορη για το ίδιο αντίφαση του ΚΚΕ(μ-λ), που θέλει να συν-

δύαζει το Στάλιν με τους Τέσσερις μέσα στην Π. επανάσταση.

Οι διαρρήχτες έγιναν έξω φρενών μετά από αυτή τη διπλή μαχαιριά και μπόρεσαν να συνέλθουν και να απαντήσουν μόνο μετά από 15 μέρες στην εφημερίδα τους (Λαϊκός Δρόμος, 8 Ιουνή). Έγραψαν λοιπόν ένα άρθρο που επιγράφεται μελαγχολικά "Μια συγκέντρωση που θα μπορούσε να προσφέρει" και που τα βάζει πιο πολύ με την Α/Συνέχεια και πιο λίγο με το ΚΚΕ(μ-λ).

Αλλά και πάλι δεν απαντάνε στην ουσία της επίθεσης και επιτίθενται έξαλλοι στην Α/Συνέχεια, την οποία περιλαμβάνουν στο χοντρό της κουσούρι, που είναι οι μεγάλοπρεπες ιδεολογικές της μεταμορφώσεις.

Ύστερα χτυπάνε τα χέρια τους στα στήθια και ωρύονται ενάντια σε όσους περιφρονούν τα 40 χρόνια αγώνες τους στο μ-λ κίνημα (πού τα βρήκαν;) και, τέλος, τα βάζουν με το ΚΚΕ(μ-λ) με ένα κλαυσιάρικο ύφος λέγοντας πως «το να πετά κάποιος πέτρες, πιστεύοντας πως θα δημιουργήσει εντυπώσεις και θα διαιωνίσει ένα εχθρικό πνεύμα καχυποψίας ανάμεσα στις δύο οργανώσεις είναι εύκολο» και ότι είναι «φθηνό εκ μέρους του (του ΚΚΕ μ-λ) να έρχεται σε μια συγκέντρωση που συνδιοργανώσαμε και να προσπαθεί με εμβόλιμο τρόπο να υπονομεύσει τις σχέσεις των δύο οργανώσεων».

Το ΚΚΕ(μ-λ) στην Προλεταριακή Σημαία της ίδιας μέρας τους απάντησε ότι η στάση τους βρίσκεται σε «πλήρη αντιστοιχία με την όλη συμπεριφορά τους, που χαρακτηρίζεται από συγκάλυψη και άρνηση αναγνώρισης των σοβαρών διαφορών» (που υπάρχουν ανάμεσά τους).

Αυτό ήταν σε συντομία το πάθημα των διαρρηχτών, που ήθελαν να τα έχουν με όλους καλά, αλλά και όλους να τους έχουν από κάτω, που ήθελαν να είναι ταυτόχρονα φρικιά και κνίτες, ενωτικοί και σέχτες, μπουχαρινικοί και τρότσες. Το πάθημά τους μοιάζει με εκείνο του χαμαιλέοντα που τον έβαλαν πάνω σ' ένα πολύχρωμο χαλί και πέθανε!

Συμπέρασμα: οι διαρρήχτες πρέπει να διαλέξουν ομορτυνισμό και, κυρίως, να μην πουλάνε Πολιτιστική επανάσταση. Είναι επικίνδυνο, πολύ επικίνδυνο. Έχουν κατασπαράξει πολλοί έμποροι τίγρων.

Αυτό το τελευταίο ισχύει και για την Α/Συνέχεια και για το ΚΚΕ(μ-λ).

Νέες μανούβρες Καλογερίδη- ψευτοΚΚε στη Ζώνη

Κάτω από την πίεση της Επιτροπής Αγώνα και την αντίσταση των εργατών της Ζώνης ο Καλογερίδης απέσυρε το δωρο από τους έκτακτους εργαζόμενους. Αυτή ήταν μια ταχτική υποχώρηση, που όμως το μέτωπο Καλογερίδη-ψευτοΚΚΕ έτρεξε να την καλύψει κάτω από μια σειρά εκβιασμούς για την επιβολή ενός καθεστώτος σπασμένων μεροκάματων.

Η Επιτροπή Αγώνα αντέδρασε άμεσα με το μοίρασμα προκήρυξης σ' όλη τη Ζώνη καλώντας τους εργάτες να αντισταθούν και να απαιτήσουν οργανωμένα το ψωμί τους.

Στο μεταξύ νέα σχέδια ήρθαν στο φως για τη μονοπώληση της Ζώνης από το ψευτοΚΚΕ.

Τα τσιράκια του, μέσα από την έκπτωτη διοίκηση του συνδικάτου μετάλλου, ζήτησαν από τον υπουρ-

γό Ναυτιλίας Σφυρίου να έχουν το δικαίωμα οι "ιδιώτες" της Ζώνης να νοικιάσουν 2 πλωτές δεξαμενές από τα ναυπηγεία Σκαρμαμαγκά!

Πραγματικά, το θράσος του σοσιαλφασισμού δεν έχει όρια.

Είναι σαφές πως πίσω από τους "ιδιώτες" κρύβεται ο Καλογερίδης και τα σχέδια του ψευτοΚΚΕ για το χτύπημα των ναυπηγείων Σκαρμαμαγκά και τη μονοπώληση της επισκευής από το ίδιο στο Πέραμα.

Δεν αποκλείεται τώρα, μέσα από τις διοικήσεις των Συνδικάτων της Ζώνης που ελέγχει, να καλέσει τους εργάτες σε... αγώνα, εκμεταλλευόμενο την πραγματική ανάγκη της Ζώνης για το χτίσιμο δεξαμενών.

Κάτι τέτοιο όμως δεν πρέπει να περάσει. Οι εργάτες της Ζώνης και

του Σκαρμαμαγκά πρέπει ενιαία να περιφρουρήσουν τη ναυπηγική βιομηχανία και να επιβάλουν την παραπέρα ανάπτυξη μακριά και ενάντια στις προβοκάτσιες και το σαμποτάζ του Περιεσού.

Τα ναυπηγεία του Σκαρμαμαγκά έχουν την ανάγκη των δεξαμενών τους και τον παραπέρα εκσυγχρονισμό του εξοπλισμού τους στην κατεύθυνση των κατασκευών. Το ίδιο και η Ζώνη: έχει ανάγκες από δικές της δεξαμενές, που μπορούν να κατασκευαστούν μέσα από τον ΟΛΠ και για χρήση όλων των εργολάβων.

Παρακάτω δημοσιεύουμε την προκήρυξη που μοίρασε η Επιτροπή Αγώνα για το θέμα των σπασμένων μεροκάματων στον Καλογερίδη.

Ο ΚΑΛΟΓΕΡΙΔΗΣ ΜΕ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΛΕΒΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ!

Ανοιχτή η υποστήριξη του από την έκπτωτη διοίκηση του Συνδικάτου

Με την πλήρη υποστήριξη την έκπτωτης διοίκησης του Συνδικάτου, ο Καλογερίδης προσπαθεί να επιβάλει το γκέτο του στο Πέραμα.

Με ανοιχτές μεθόδους εκβιασμού του τύπου "Αν θέλεις δουλειά θα παίρνεις το μεροκάματο των μονίμων" ή "Για να πιάσεις δουλειά υπόγραψε ότι παίρνεις πίσω την υπογραφή σου από το κείμενο της επιτροπής Αγώνα" προσπαθεί να διατηρήσει το δωρο.

Ήδη στην τελευταία δουλειά πάνω από 150 συνάδελφοι πληρώθηκαν με το μεροκάματο των 16003 μικτά αντί του κανονικού 17767 δρχ. Αυτό σημαίνει ότι, μαζί με την ώρα του Σαββάτου, για κάθε εργάσιμη μέρα ο Καλογερίδης κλέβει 1630 δρχ. καθαρά από κάθε συνάδελφο, ενώ στο υπερωριακό κλέβει 2000 δρχ. καθαρά.

Στις διαμαρτυρίες κάποιων συνάδελφων, η έκπτωτη διοίκηση του Συνδικάτου έκανε "διαμαρτυρία" και ο Καλογερίδης είπε ότι θα δώσει τις διαφορές. Πέρα όμως από το γεγονός πως μέχρι τώρα δεν έχει δώσει τίποτα, ο εκβιασμός παραμένει:

Όποιος ζητήσει τα λεφτά του δεν ξαναπιάνει δουλειά!

Και εδώ είναι ο ρόλος της έκπτωτης διοίκησης του Συνδικάτου. Ότι αφήνει να γίνεται αυτός ο ανοιχτός εκβιασμός.

Και όχι μόνο αυτό:

Αρνιέται πεισματικά να κάνει ένα πραγματικό κίνημα για την προστασία του μεροκάματου και του ωράριου στο "σύντροφο" της Καλογερίδη.

Στην Επιτροπή των Ηλεκτροσυγκολλητών ο Νταουντάκης, που τον ανάδειξαν πρόεδρο παρά το ότι ήρθε 5ος στην ψηφοφορία, αρνήθηκε στην προκήρυξη της Επιτροπής να βάλει το πρόβλημα του Καλογερίδη παρά τις έντονες πιέσεις του συνάδελφου Δ. Γουρνά.

Συνάδελφοι

Είναι σ' όλους πλέον γνωστό ότι υπάρχει ένα κοινό μέτωπο Καλογερίδη και διοίκησης του Συνδικάτου.

Ένα μέτωπο που η βάση του βρίσκεται στην εξυπηρέτηση των πολιτικών σχεδίων του κόμματος του Περιεσού! Του κόμματος αυτού που ο Καλογερίδης δήλωνε στις εφημερίδες ότι είναι μέλος του και που ήταν υποψήφιος Δημοτικός Σύμβουλος στο συνδυασμό του στο Κερατσίνι.

Σχέδια που θέλουν την συρρίκνωση της Ζώνης και την μετατροπή της σε "γκέτο του Καλογερίδη".

Η Επιτροπή Αγώνα συγκροτήθηκε, πάλεψε και συνεχίζει να παλεύει για να ανατρέψει αυτά τα σχέδια, για να προστατεύσει δη-

λαδή τη Ζώνη από τη διάλυση, τις εργατικές κατακτήσεις, το μεροκάματο και το ωράριο.

Σας καλεί όλους να αντισταθείτε στην τρομοκρατία και στους εκβιασμούς του Καλογερίδη.

Να περιφρουρήσετε οργανωμένα το μεροκάματο και το ωράριο.

Ότι κερδίσαμε το κερδίσαμε με αγώνα και με αγώνα θα το κρατήσουμε.

Συσπειρωθείτε γύρω από την Επιτροπή Αγώνα.

Οι καρέκλες της έκπτωτης διοίκησης του Συνδικάτου τρίζουν όλο και πιο πολύ!

Οι εκλογές πλησιάζουν!

ΚΑΤΩ Η ΡΩΣΙΚΗ "ΤΡΙΤΗ ΛΥΣΗ"

συνέχεια από τη σελ. 1

λεί πως, αν δεν επιτευχθεί η ενότητα, τότε η χώρα θα μπει σε μεγάλες εθνικές και κοινωνικές περιπέτειες, σε γύψους και ακρωτηριασμούς. Παράλληλα, όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο, η λαλιώτικη φράξια χρησιμοποιεί το σοβινισμό, που ρίχνει το φασιστικό μανιφέστο των "21 βουλευτών" φτιάχνοντας την πλατιά "πατριωτική" αντι-Σημιτική γραμμή, φτιάχνοντας δηλαδή τους όρους εκείνους που θα στείλουν τους ευρωπαϊστές στα δίχτυα του δικού τους ρωσόδουλου μετώπου.

Γίνεται έτσι σαφές πως η πραγματικά βαθιά πάλη σ' αυτό το σενάριο δε γίνεται ανάμεσα στους "Τσοχατζοπουλικούς" και στους "Σημιτικούς", ούτε είναι απλά μια πάλη για τα "κουκιά", όπως εμφανίζεται στον αστικό Τύπο.

Στην πραγματικότητα είναι μια πάλη για την εξασφάλιση ή όχι της ηγεμονίας της ρωσόδουλης φράξιας Λαλιώτη. Στόχος της θα είναι πρώτα να εμποδίσει το Σημίτη να κατεβεί υποψήφιος, πράγμα που φαίνεται να το καταφέρνει, δεύτερο να εμποδίσει νίκη του

Τσοχατζόπουλου και τρίτο να κατεβάσει ένα δικό της σαν "τρίτη λύση". Αυτός ο δικός της μπορεί να πάρει τη μορφή αντιπροέδρου ή γραμματέα της ΚΕ με αυξημένες αρμοδιότητες. Σε μια τέτοια περίπτωση η κυβέρνηση Σημίτη θα είναι η ευρωπαϊκή πρόσοψη μιας ρωσικής κυβέρνησης, της πρώτης στην Ελλάδα.

Η κυριαρχία της θα σημαίνει την απαρχή μιας εποχής πολιτικής ανομαλίας και φασισμού.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΤΡΙΤΗ ΑΝΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

Αποκαλύπτεται το σχέδιο της παρέλκυσης

Η δίκη της ΟΑΚΚΕ στις 17 του Ιούνη αναβλήθηκε ξανά. Ήταν η τρίτη αναβολή. Η διαφορά με τις δύο προηγούμενες βρισκόταν στο ότι τώρα φάνηκε η σκοπιμότητά της. Στις δύο προηγούμενες το δικαστήριο πιάστηκε από τον Γκιουλάκη. Τώρα και αυτή η πόρτα είχε κλείσει.

Ο Στέργιος Γκιουλάκης είχε καταγγείλει σαν υπεύθυνους της προηγούμενης αναβολής τον πατέρα και τη δικηγόρο του και είχε στείλει τηλεγράφημα προς την ΟΑΚΚΕ με το οποίο ζητούσε την πραγματοποίηση της δίκης και το διαχωρισμό της ως προς τον ίδιο. Πραγματικά, αποδείχτηκε ότι, πέρα από τη μη επιστροφή του για τη δίκη, ο Στ. Γκιουλάκης δεν είχε καμία πρόθεση να προκαλέσει οποιοδήποτε πρόβλημα στην Οργάνωση.

Παράλληλα όμως είχαμε κλείσει και μια άλλη πόρτα εύσχημης αναβολής για το δικαστήριο. Αναφερόμαστε στο γνωστό αίτημά μας προς τον αρμόδιο εισαγγελέα που καθορίζει τον αριθμό πινακίου της δίκης (δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας) να ξεκινήσει η δίκη από τις πρώτες, ώστε να πραγματοποιηθεί οποσδήποτε.

Η απάντηση ήταν αριθμός πινακίου 16! Η πρόθεση μιας νέας αναβολής είχε ήδη εκδηλωθεί χάρη σ' αυτόν τον ψηλό αριθμό. Αλλά πρέπει να παραδεχτούμε ότι δεν περιμέναμε να παίχτει μια τέτοια κωμωδία στις 17 του Ιούνη στην αίθουσα του δικαστηρίου. Ανύποπτοι κατηγορούμενοι, μάρτυρες, δικηγόροι και ακροατήριο από άλλες δίκες διαπίστωναν έκπληκτοι ότι δίκες ρουτίνας σαν αυτές που είχαν αριθμό πινακίου 1 και 2 διαρκούσαν ατέλειωτες ώρες. Δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την "απέραντη υπομονή" ενός δικαστηρίου να ακούει τις πιο ασήμαντες λεπτομέρειες μιας οικογενειακής διένεξης, και ασφαλώς ποτέ ένα τροχαίο σαν τη δίκη με αριθμό 4 δε θα έτυχε τόσο σχολαστικής και βαθιάς μελέτης!

Όλα ήταν κανονισμένα λοιπόν ώστε οι δίκες να φτάσουν στον αριθμό 7 και όλες οι άλλες να αναβληθούν. Στο σημείο αυτό οι πέντε κατηγορούμενοι προέβησαν σε έντονη διαμαρτυρία προς το δικαστήριο και ζήτησαν οποσδήποτε την πραγματοποίηση της δίκης. Οι δικαστές κράτησαν μια αμυντική στάση και απολογήθηκαν λέγοντας ότι δεν ευθύνονται οι ίδιοι για τον ψηλό αριθμό πινακίου που είχε η δίκη μας, ενώ φάνηκε πως ήταν άριστα ενημερωμένοι για το περιεχόμενο των κατηγοριών. Ταυτόχρονα επιχειρήσαν να αποφύγουν τον ορισμό ρητής δικάσιμου για τη νέα δίκη. Σ' εκείνο το σημείο οι σύντροφοί μας και η υπεράσπιση υπέβαλαν αίτημα για το ρητό ορισμό της νέας δίκης, και μάλιστα με χαμηλό αριθμό πινα-

κίου. (Δημοσιεύουμε παρακάτω το κείμενο που κατέθεσαν οι σύντροφοι στο δικαστήριο). Έτσι το δικαστήριο όρισε νέα ημερομηνία για τη δίκη, την τέταρτη κατά σειρά, στις 25 του Σεπτεμβρίου. Αυτό λοιπόν ήταν το κέρδος αυτής της αναβολής: Ότι ήταν πολιτικά απροσχημάτιστη. Είναι λοιπόν τώρα φανερό και σε μας τους ίδιους, αλλά και στους πιο δύσπιστους, ότι οι κυρίαρχοι κύκλοι της άρχουσας τάξης δε θέλουν να γίνει τώρα η δίκη. Στην πραγματικότητα θέλουν να μένει η δίκη σε εκκρεμότητα όσο μένει σε εκκρεμότητα και το Μακεδονικό.

Μια καταδίκη θα σήμαινε επιστροφή στην εποχή του υστερικού αντιμακεδονισμού του '92-93, που έχει χρεοκοπήσει στα μάτια του λαού, ιδιαίτερα των δημοκρατών, οπότε θα υπήρχε μια πλατιά αποδοκιμασία της απόφασης και μια αντίστοιχη ενίσχυση της πολιτικής θέσης της ΟΑΚΚΕ.

Αλλά μια αθώωση, από την άλλη, θα σήμαινε παραίτηση από τη φάρσα με το όνομα. Όμως οι τελευταίες πολιτικές εξελίξεις δείχνουν ότι οι ρωσόφιλοι που κανονίζουν την ελληνική εξωτερική πολιτική ετοιμάζουν ένα νέο γύρο πίεσης στη Δημ. της Μακεδονίας και χρειάζεται να ξαναχρησιμοποιήσουν μερικά το εργαλείο του ονόματος. Η αιτία είναι σαφής: Η κυρίαρχη τάση στην ηγεσία της Δημ. της Μακεδονίας κατήγγειλε τη Ρωσία σαν υπεύθυνη της απόπειρας δολοφονίας Γκλιγκόροφ, ενώ ο τελευταίος καταδίκασε ανοιχτά τις προσπάθειες της Μόσχας να εντάξει τη χώρα του στο "ορθόδοξο τόξο" και επιτάχυνε την πολιτικοστρατιωτική συμμαχία της χώρας του με τη Δύση. Η απάντηση ήταν άμεση. Ο βούλγαρος Υπ. Εξωτερικών Πιρίνσκι αρνήθηκε να πραγματοποιήσει προγραμματισμένη επίσκεψη στη χώρα αυτή, ενώ ο εντελώς "εκρωσισμένος" Πάγκαλος αρνήθηκε να συναντήσει το μακεδόνα ομόλογό του και ξεστομίζει απειλές για επενδυτικό εμπόριο στη Δημ. της Μακεδονίας και κόψιμο των κοινοτικών επιδοτήσεων.

Πραγματικά, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Στην πρώτη δίκη της ΟΑΚΚΕ όλο το κατηγορητήριο συντάχθηκε από το Υπ. Εξωτερικών (επί Σαμαρά). Το ίδιο γίνεται και τώρα με τις αναβολές. Και στις δύο περιπτώσεις ωστόσο το αληθινό πρόβλημα ήταν για τους οργανωτές της δίωξης και όχι για την ΟΑΚΚΕ, που αποδεικνύεται ένας δύσκολος αντίπαλος για τους προβοκάτορες και τραμπούκους που κανονίζουν την εξωτερική πολιτική της χώρας μας. Για μας είναι απλό. Κάθε φορά θα κάνουμε πιο πολύ θόρυβο και θα συνδυάζουμε την εθνική τους απάτη στο Μακεδονικό με την εθνική τους απάτη στο τούρκικο και θα αποκαλύπτουμε και τα δύο. Αυτό κάνα-

με με την αφίσα μας γι' αυτή τη δίκη, αυτό θα κάνουμε και το Σεπτέμβρη.

Δημοσιεύουμε παρακάτω το κείμενο διαμαρτυρίας προς το δικαστήριο:

«Προς τους κκ Δικαστές.
Εμείς που υπογράφουμε παρακάτω, κατηγορούμενοι στη δίκη με αριθμό 16 της 17 Ιούνη 1996 στο Δ' Εφετείο της Αθήνας, εκφράζουμε την έντονη διαμαρτυρία μας για τη νέα αναβολή της δίκης μας, την

τρίτη κατά σειρά.

Με το υπ' αριθμ. 2597/96 υπόμνημά μας προς τον αρμόδιο εισαγγελέα Εφετών, που υποβάλαμε στις 30-5-96, είχαμε ζητήσει να προσδιοριστεί για τη δίκη μας ένας χαμηλός αριθμός πινακίου, ώστε αυτή να πραγματοποιηθεί οποσδήποτε.

Αυτή η αίτηση δεν έγινε δεκτή. Είναι όμως φανερό ότι από τη φύση της αυτή η υπόθεση έχει ένα μεγάλο πολιτικό και κοινωνικό βάρος, αφού οι κατηγορίες που ο-

δήγησαν στην καταδίκη μας συνεχίζουν να θίγουν την προσωπική μας τιμή και την υπόληψή μας, προσβάλλουν το δημοκρατικό και πατριωτικό χαρακτήρα του κόμματός μας και την εικόνα του στο λαό και, κυρίως, θίγουν την πολιτική δημοκρατία στη χώρα μας. Ζητάμε τον προσδιορισμό της νέας δίκης το συντομότερο δυνατό και την απόλυτη προτεραιότητά της στο πινάκιο.

Οι κατηγορούμενοι»
(ακολουθούν οι υπογραφές τους)

Η αφίσα της καμπάνιας

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΜΑΣ ΠΑΝΕ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ ΜΕ ΨΕΜΜΑΤΑ

Να αδωδθεί η ΟΑΚΚΕ για το Μακεδονικό
Οχι άλλη αναβολή στη δίκη

Το Γενάρη του '92 καταδικάστηκαν σε 6,5 μήνες φυλάκιση 6 μέλη της ΟΑΚΚΕ γιατί κόλλησαν μια αφίσα που ζητούσε την αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας. Η κατηγορία ήταν ότι αυτή η αφίσα δίχαζε το λαό, καθώς διασπούσε την κοινή εθνική γραμμή. Η εκδίκαση της έφεσης προσδιορίστηκε για 4 χρόνια μετά, το Νοέμβρη του '95, και από τότε αναβλήθηκε δυο φορές με βασική ευθύνη του δικαστηρίου. Στο βάθος αυτή η αναβλητικότητα έχει να κάνει με τη χρεωκοπία της υποτιθέμενης εθνικής γραμμής στο Μακεδονικό.

Σήμερα έχει αποδειχθεί ότι η τότε "κοινή" εθνική γραμμή ήταν καταστροφική, λαθεμένη και άδικη. Την εθνική ομοφωνία του 1992 την επέβαλαν όλα τα κόμματα και ο Τύπος τους. Αυτοί έκαναν το λαό να πιστέψει στην τερατώδη θέση ότι μια χώρα πρέπει ν' αλλάξει το όνομά της, που όλη η ανθρωπότητα της το αναγνωρίζει, επειδή το απαιτεί μια άλλη.

Το ζήτημα του ονόματος "Μακεδονία" εφευρέθηκε για να αναγκάσει τη Δυτ. Ευρώπη να μην αναγνωρίσει τη γειτονική χώρα, ώστε αυτή να ενταχτεί στο ρωσικό στρατόπεδο, το ονομαζόμενο "ορθόδοξο τόξο". Γι' αυτό κανείς ρωσόφιλος (Παπανδρέου, Σαμαράς, ηγεσία ΣΥΝ, ψεύτικο ΚΚΕ, Έμπερτ) δε διαμαρτυρήθηκε ποτέ όταν η Ρωσία και η Βουλγαρία αναγνώρισαν τη γειτονική χώρα σα σκέτη Μακεδονία, ενώ έκαναν τα πάντα για να μην αναγνωριστεί από την Ευρώπη.

Το ίδιο κάνουν και σήμερα τα 5 κόμματα έχοντας κατασκευάσει μια νέα "εθνική ομοφωνία", ότι δηλαδή υπάρχει ζωτική εδαφική απειλή από την Τουρκία και ότι η Ελλάδα έχει σε όλα δίκιο. Η Τουρκία έχει διαπράξει αδικίες, αλλά και η Ελλάδα έχει διαπράξει τις δικές της. Η τούρκικη απειλή χρησιμοποιείται για να ξεκοπεί η Τουρκία από την Ευρώπη, ώστε να μπορέσει να την ελέγξει η Ρωσία, που χρειάζεται τα Στενά, από τα οποία περνάει ο πολεμικός της στόλος στη Μεσόγειο. Βάζουν λοιπόν βέτο στην Ευρώπη για να μη δώσει λεφτά στην Τουρκία, αλλά δε λένε λέξη που η Ρωσία εξοπλίζει την Τουρκία. Είναι χαρακτηριστικό ότι την κρίση στις βραχονησίδες την ξεκίνησαν οι ρωσόφιλοι του ΠΑΣΟΚ όταν αποφάσισαν τον εποικισμό των βραχονησίδων για να αλλοιώσουν το νομικό καθεστώς του Αιγαίου. Τότε οι τούρκοι σοβινιστές απάντησαν με αμφισβήτηση της ελληνικής κυριαρχίας σε μερικές απ' αυτές.

Τα πέντε κόμματα μας οδηγούν σε πόλεμο με την Τουρκία λέγοντας ψέματα και ξύνοντας παλιές πληγές. Παριστάνουν τους πατριώτες αυτοί που παράδωσαν το κράτος στα νύχια πραχτόρων της ΚGB σαν τον Κόκκαλη. Οι δημοκράτες και οι πατριώτες πρέπει να ενισχύσουν την ΟΑΚΚΕ και να απαιτήσουν όχι μόνο την αθώωσή της, αλλά και την πολιτική καταδίκη του φιλοπόλεμου μετώπου που διαμόρφωσε τους όρους εκείνης της δίωξης.

**Όλοι στη δίκη της ΟΑΚΚΕ στις 17 Ιο νη στο
Δ' Εφετείο της Αθήνας (Σωκράτους) 9 π.μ.**

ΟΑΚΚΕ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΤΟΥΡΚΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

φιλειρηνική πολιτική από μέρους της χώρας μας θα μπορούσε να θεωρηθεί. Γράφει σχετικά ο Μ. Μορώνης:

«Στο δρόμο (της ελεύθερης επικοινωνίας της Τουρκίας με τη Δύση) βρίσκεται η Ελλάδα. Για την παράκαμψή της, όπως έδειξε τα τελευταία χρόνια και η ανάπτυξη των αεροπορικών δυνάμεων της Τουρκίας στην πρώην Γιουγκοσλαβία, είναι απαραίτητη η διέλευση νότια της Κρήτης, από το Λιβυκό πέλαγος, όπου βρίσκεται η Γαύδος. Η προφανής στρατηγική σημασία της Γαύδου, που βρίσκεται στο μοναδικό δρόμο της Τουρκίας προς τη Δύση, αποτελεί ίσως έναν από τους βασικούς λόγους των αυθαίρετων προκλήσεων της Άγκυρας» (στο ίδιο, 6/6). Είναι ολοφάνερο ότι η ελληνική κυβέρνηση έκανε την κίνηση γνωρίζοντας πως το δόλωμα θα κάνει το ψάρι να τσιμπήσει και πως έτσι θα έβαζε και το ΝΑΤΟ να πάρει αντιτουρκική θέση, όπως έγινε και με την ΕΕ, στην ελληνοτουρκική διένεξη.

Μήπως αυτά που αναφέραμε αποδεικνύουν πως ο τούρκος πλοίαρχος είχε δίκιο ναβάλει ζήτημα «πολιτικής διένεξης», έμμεσης δηλαδή αμφοβήτησης της ελληνικής κυριαρχίας στη Γαύδο; Κάθε άλλο. Το ζήτημα σε ποιον ανήκει η Κρήτη (και επομένως και τα γύρω νησιά, έστω κι αν δεν αναφέρονται ονομαστικά) έχει κλείσει από τη Σύμβαση του Λονδίνου (άρθρο 4), στην οποία ο σουλτάνος παραιτούνταν απ' αυτήν. Το ζήτημα είναι, πρώτο, ποιος «ήρξατο χειρών αδίκων» και, δεύτερο (και κυριότερο ίσως), ποια θέση πήρε στη συνέχεια η πολιτική ηγεσία της Τουρκίας στο ζήτημα, και συγκεκριμένα το υπουργείο Εξωτερικών, που είναι «καθ' ύλην» αρμόδιο. Τέλος, ένα τρίτο ζήτημα -που αποδεικνύει και το μέγα ψέμα ότι η ελληνική εξωτερική πολιτική είναι πολιτική ειρήνης και φιλίας με την Τουρκία- είναι πώς απάντησε η ελληνική κυβέρνηση και τα κόμματα στην τουρκική αντίδραση.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΣΕ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣ

Στο πρώτο ζήτημα νομίζουμε πως απαντήσαμε ήδη. Εδώ θα μας απασχολήσει το δεύτερο ζήτημα.

Ο Γιλμάζ ως νέος στο αξίωμα του πρωθυπουργού είχε κατηγορήσει προσωπικά τον υφυπουργό Εξωτερικών Ονούρ Οϊμέν για τους χειρισμούς του στην κρίση της Ίμιας (βλ. σχετικά *Το Βήμα*, 21/4). Συγκεκριμένα, είχε μιλήσει για εξαπάτηση της πολιτικής ηγεσίας στο φλέγον ζήτημα σε ποιον ανήκε η βραχονησίδα. Και, όπως σωστά επισημαίνει η εφημερίδα, «ποτέ στο παρελθόν ένας πολιτικός, έστω και πρωθυπουργός, δεν είχε εγκαλέσει δημοσίως τον πρώτο στην ιεραρχία διπλωμάτη». Ένα το κρατούμενο.

Δεύτερο. Στην ίδια εφημερίδα και με αφορμή την επίσκεψη του Τζον Κόρνμπλουμ, αμερικάνου υφυπουργού Εξωτερικών στην Άγκυρα,

διαβάζουμε (9/6) τα εξής: «Το κεντρικό στοιχείο των αμερικάνικων εκτιμήσεων, όπως αυτές έγιναν γνωστές στην ελληνική κυβέρνηση, ήταν ότι υπάρχουν, ταυτόχρονα, κίνδυνοι για νέα ελληνοτουρκική κρίση, αλλά και δυνατότητες συνεργασίας. Οι δυνατότητες ανέκυπταν από την «ειλικρινή διάθεση» του κ. Μεσούτ Γιλμάζ να επιδιώξει ένα «λυσитель διάλογο», ενώ η απειλή της κρίσης ανέκυπτε κυρίως από τις συζητήσεις με τους στρατιωτικούς, ιδίως τους κκ. Καρανταγί και Τσεβίκ Μπρι... (Οι τούρκοι στρατηγικοί) εξέφρασαν την ενόχλησή τους επειδή ο Κ. Γιλμάζ εγκατέλειψε τη φρασεολογία του *casus belli*... Το τουρκικό στρατιωτικό κατεστημένο βρισκόταν πίσω και από την απόφαση να εγερθεί θέμα για τη νήσο Γαύδο στο στρατηγείο του ΝΑΤΟ στη Νάπολη... Η πολιτική αστάθεια (σς: Κάτι άλλωστε που κι ο ίδιος ο Σημίτης στη θορυβώδη περιοδεία του στην Κρήτη παραδέχτηκε) αναβαθμίζει εκ νέου το ρόλο των στρατιωτικών... Είναι ίσως χαρακτηριστικό ότι το τουρκικό υπουργείο Εξωτερικών αιφνιδιάστηκε από την υπόθεση της Γαύδου. Ο τούρκος υφυπουργός Εξωτερικών κ. Εμέρ Γκιονενσάι, όταν ενημερώθηκε για την υπόθεση της Γαύδου, διατύπωσε αντιρρήσεις για τις αυθαίρετες πρωτοβουλίες των στρατιωτικών, αν και χωρίς αποτέλεσμα. Έκφραση αυτής της αντίθεσης ήταν και η προσπάθεια του τουρκικού υπουργείου Εξωτερικών να υποβαθμίσει, δια του εκπροσώπου του πρέσβη κ. Ομέρ Ακμπέλ, την πολιτική-διπλωματική σημασία της υπόθεσης της Γαύδου. Λίγο αργότερα όμως, μετά από έντονες πιέσεις των στρατιωτικών, ο κ. Γιλμάζ επανέλαβε την πιο σκληρή εκδοχή».

Πράγματι, ο Γιλμάζ σε συνέντευξη Τύπου στις Βρυξέλλες (5/6) αρχικά είχε δηλώσει ότι «είναι αντικείμενο πολιτικής διένεξης». Την ίδια μέρα όμως ο Ακμπέλ δήλωνε ότι το θέμα δεν είναι πολιτικό, αλλά τεχνικό. **Από τότε μέχρι σήμερα η τουρκική πολιτική ηγεσία στο σύνολό της ακολούθησε με συνέπεια τη γραμμή αυτή, υποβαθμίζοντας σαφώς το θέμα και, πάντως, βγάζοντας απέξω το αγκάθι της εδαφικής αμφοβήτησης.** Γιατί και για τη Λήμνο εδώ και πολλά χρόνια προβάλλουν βέτο οι Τούρκοι να μη συμπεριλαμβάνεται στις ασκήσεις του ΝΑΤΟ, χωρίς καμιά ελληνική κυβέρνηση (ούτε κι ο Παπανδρέου ακόμη) να το θεωρήσει αυτό εδαφική διεκδίκηση. Σύμφωνα με άρθρο της *Ελευθεροτυπίας* (11/6), σε σύσκεψη της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας της Τουρκίας υπό την προεδρία του Ντεμιρέλ (συμμετείχαν ο Γιλμάζ, ο αρχηγός του Γεν. Επιτελείου Καρανταγί, ο Γκιονενσάι και ο υφυπουργός Άμυνας Ολτάν Σουνγκουρλού) αποφασίστηκε να χαμηλώσουν οι τόνοι στο θέμα της Γαύδου. Αν ήθελε να οξύνει η Τουρκία την κατάσταση, θα έπαιρνε μια τέτοια απόφαση;

Σε άλλο άρθρο της ίδιας εφημερίδας (13/6) με τον τίτλο «Διάσταση στρατηγών-Γκιονενσάι για τις αμφοβητήσεις» ο ανταποκριτής στην Άγκυρα Άρης Αμπατζής γρά-

φει: «Οι εξελίξεις των τελευταίων δύο ημερών στην Άγκυρα, σχετικά με το θέμα, έχουν δώσει την εντύπωση ότι υπάρχει «διάσταση απόψεων» μεταξύ του Γεν. Επιτελείου και του υπουργείου Εξωτερικών, πράγμα το οποίο υπογράμμισε και η «Χουριέτ» στο χθεσινό της φύλλο, αναφερόμενη στην «αντίθεση μεταξύ στρατιωτικών και υπουργείου». Προχθές ο αρχηγός του τουρκικού ναυτικού Σαλίμ Ντερβίσογλου είχε υποστηρίξει ότι «Ίμια και Γαύδος είναι αμφοβητούμενες περιοχές από πλευράς ιδιοκτησιακού καθεστώτος... Ο τούρκος υφυπουργός χθες επανήλθε με μια δήλωσή του. Στη δήλωση αναφέρεται ότι «η ένσταση του τούρκου αξιωματικού κατά το σχεδιασμό της Νατοϊκής άσκησης *Dynamic Mix* έχει χαρακτήρα τεχνικό-στρατιωτικό και όχι πολιτικό».

Τη διάσταση αυτή υπογραμμίζει και άρθρο του πολιτικού αναλυτή της τουρκικής εφημερίδας *Σαμπάχ Μεχμέτ Αλί Μπράντ*, στο οποίο, αφού δέχεται την ελληνικότητα της Γαύδου, αναφέρει τα εξής: «Χάλασε ο κόσμος με την ένσταση του τουρκικού ναυτικού, το οποίο υποστήριξε ότι είναι αόριστο το καθεστώς της Γαύδου... Το τουρκικό υπουργείο Εξωτερικών ενοχλήθηκε από τη στάση αυτή και φρόντισε να αποδώσει άλλη σημασία στην ένσταση» (*Ελευθεροτυπία*, 15/6).

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΔΕ ΔΙΕΚΔΙΚΕΙ ΤΗ ΓΑΥΔΟ

Το ότι η Τουρκία δε βάζει ζήτημα αμφοβήτησης του εδαφικού καθεστώτος στη Γαύδο φαίνεται κι από τη δήλωση του έλληνα πρεσβευτή στην Άγκυρα, ο οποίος απαντώντας σε ερωτήσεις τούρκων δημοσιογράφων είπε ότι «το θέμα της Γαύδου προέκυψε εξαιτίας του τούρκου αξιωματικού στη Νάπολη. Εάν η Τουρκία έχει πρόβλημα, να βγει και να ανακοινώσει ότι αμφοβητεί την ελληνική κυριαρχία στη Γαύδο» (στο ίδιο, 13/6). Φυσικά, η Τουρκία δεν έχει ποτέ ανακοινώσει κάτι τέτοιο.

Επίσης ο τούρκος πρεσβευτής στο Λονδίνο Οζντέμ Σαντμπεργκ, χαρακτηρίζοντας φαντασιώσεις τα περί του αντιθέτου λεγόμενα, δήλωσε σε εκπομπή του BBC: «Δε διεκδικούμε σπιθαμή ελληνικού εδάφους. Το ζήτημα της Γαύδου είναι ένα ζήτημα τεχνικής φύσης και όχι πολιτικής, αλλά του δόθηκε πολιτική διάσταση» (στο ίδιο, 14/6).

Η πιο ανοιχτή δήλωση όμως ήταν του εκπροσώπου του State Department Νικόλας Μπερνς: «Είμαι χαρούμενος που θα διαλύσω όποια σύγχυση έχει δημιουργηθεί. Η τουρκική κυβέρνηση μας διαβεβαίωσε ότι η ένσταση που ήγειρε για ναυτικές ασκήσεις που θα γίνουν νότια της Κρήτης αφορούσε μόνο τεχνικά ερωτήματα και δεν είχε να κάνει τίποτα με την κυριαρχία της Γαύδου, αυτής της νήσου που βρίσκεται νότια της Κρήτης και δεν μπορεί να υπάρχει θέμα γύρω από την κυριαρχία της. Είναι ένα ελληνικό νησί. Η Γαύδος είναι ελληνική και η Ελλάδα έχει κυριαρχία εκεί. Οι άνθρωποι που ζουν στο νησί είναι Έλληνες πολίτες. Είμαστε πολύ

ικανοποιημένοι που η τουρκική κυβέρνηση ξεκαθάρισε την κατάσταση. Την περασμένη βδομάδα Δε θέλαμε να κάνουμε δημόσια δήλωση. Μιλήσαμε με τους Έλληνες και τους Τούρκους ιδιωτικά και το θέμα διαλευκάνθηκε τώρα προς ικανοποίηση, νομίζω, της ελληνικής κυβέρνησης» (στο ίδιο, 18/6).

Αμ δει! Ο Μπερνς λογάριζε χωρίς τον ξενοδόχο, που ακούει στο όνομα ρωσόδουλοι, ρωσόφιλοι και ελληνικός σοβινισμός.

ΟΙ «ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΕΣ» ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟΝ ΕΠΙΘΕΤΙΣΤΗ

Εκεί που φάνηκε πεντακάθαρα ποιος εργάζεται για την αποκλιμάκωση της έντασης και ποιος για το αντίθετο ήταν στη στάση που κράτησε η κάθε χώρα κατά τη διάρκεια των προγραμματισμένων σε ανύποπτο χρόνο στρατιωτικών ασκήσεων της Τουρκίας με το όνομα «Θαλασόλυκος». Ο Πάγκαλος και οι λοιποί τουρκοφάγοι σοβινιστές και οι ρωσόδουλοι έχουν ξελαρυγγιαστεί να φωνάζουν ότι η Τουρκία πρέπει να αποδείξει **έμπρακτα** και όχι μόνο στα λόγια πως επιδιώκει την ειρήνη. Ας δούμε λοιπόν μέσα από τις σελίδες των εφημερίδων πόσο «προκλητικό» ήταν οι Τούρκοι μέσα στη φωτιά της έντασης και αν εκμεταλλεύτηκαν αυτή την ένταση.

Οι εκτιμήσεις, στηριγμένες κυρίως στην εμπειρία των ίδιων των ελλήνων αξιωματικών που συνέκριναν τη φετινή άσκηση με άλλες παλιότερες, είναι συντριπτικές.

Διαβάζουμε στην *Ελευθεροτυπία* (11/6): «Σύμφωνα με τους αξιωματικούς, **δεν υπάρχει κλίμα έντασης, τουλάχιστον σε στρατιωτικό επίπεδο**, από την πλευρά της Τουρκίας. Οι ναυτικές δυνάμεις πριν από τις ασκήσεις που περιπολούσαν στο Αιγαίο δεν ήταν αυξημένες και οι παραβιάσεις του εναέριου χώρου δεν ήταν περισσότερες από τα προηγούμενα χρόνια. Επίσης, κατά τη διάρκεια της άσκησης δεν υπάρχουν έντονες παραβιάσεις του εναέριου χώρου και καμιά παραβίαση του θαλάσσιου» (η υπογράμμιση δική μας).

Στις 13/6 (στο ίδιο) εκφράζεται η αναντιστοιχία από πλευράς ελληνικής απάντησης στις τουρκικές ασκήσεις: «Χθες ο υφυπουργός Άμυνας ζήτησε και είχε συνάντηση με τους αρχηγούς των όπλων και τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ για να ενημερωθεί για τις τουρκικές κινήσεις. **Το παράδοξο είναι ότι, αν και δεν έχουν γίνει προκλητικές ενέργειες, οι ελληνικές ναυτικές και αεροπορικές δυνάμεις βρίσκονται σε αυξημένη ετοιμότητα, ενώ δεν αποκλείεται και μία αυξημένη κινητικότητα ελληνικών πολεμικών στο Αιγαίο.** Χθες στον εναέριο χώρο του Αιγαίου είχαμε τρεις παραβιάσεις, αριθμός σχετικά μικρός σε σύγκριση με άλλες περιόδους, και ιδιαίτερα σε περιόδους που βρίσκονται σε εξέλιξη τουρκικές αεροναυτικές δυνάμεις. Στη θαλάσσια περιοχή δεν είχαμε παραβιάσεις και προκλητικές κινήσεις, αλλά **παρ' όλ' αυτά** τα πλοία

του (ελληνικού) στόλου βρίσκονται σε αυξημένη ετοιμότητα» (η υπογράμμιση δική μας).

Η αποκάλυψη όμως έρχεται μια μέρα μετά, σε άρθρο με τον εύγλωττο τίτλο «Αντιμέτωποι με το τίποτα στο Αιγαίο...» Εκεί διαβάζουμε τα εξής εκπληκτικά πράγματα: «**Αντιμέτωποι με το τίποτα βρίσκονται από χθες το πρωί οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις των νησιών του Αιγαίου** που βρίσκονται σε αυξημένη ετοιμότητα και σε θέσεις διασποράς, καθώς και τα πλοία που πλέουν στην περιοχή, αφού από την πλευρά των τουρκικών δυνάμεων δεν υπάρχει καμιά κινητικότητα. **Για άγνωστους λόγους** από προχθές το βράδυ έχει διαταχθεί μια αυξημένη ετοιμότητα στις μονάδες των νησιών του Αιγαίου, καθώς και των πλοίων που βρίσκονται στο πέλαγος. Από την άλλη πλευρά, το Στρατό Ξηράς, οι μονάδες των νησιών διατάχθηκαν να κινηθούν προς θέσεις διασποράς. Από χθες το πρωί οι μονάδες των νησιών βρίσκονται σε πλήρη ετοιμότητα, **χωρίς όμως αντίπαλο.** Οι τουρκικές αεροναυτικές δυνάμεις που μετέχουν στις δυο ασκήσεις -Εφές και Ντενίς Γκορντού- δεν έχουν κάνει καμιά κίνηση που να μπορούσε να χαρακτηριστεί ιδιαίτερα προκλητική, αν εξαιρέσει κανείς το μικρό αριθμό των αεροπορικών παραβιάσεων που έγιναν κατά τη διάρκεια της άσκησης. **Θα πρέπει να σημειωθεί ότι σε στρατιωτικό επίπεδο η στάση των τουρκικών δυνάμεων έχει προβληματίσει τους αξιωματικούς,** αφού κάθε χρόνο καλούνται να αντιμετωπίσουν δεκάδες παραβιάσεις κατά την εκτέλεση των τουρκικών ασκήσεων, κάτι που δεν έγινε φέτος» (στο ίδιο, 14/6).

Και «το κλείσιμο της βραδιάς». Στις 19/6, και με αφορμή την αναβολή για μετά το συνέδριο του ΠΑ-ΣΟΚ της συζήτησης από το ΚΥ-ΣΕΑ για τους υπέργοκους εξοπλισμούς, γράφονται τα εξής: «Οι νέες εξελίξεις όμως προκάλεσαν τη δυσφορία των αξιωματικών, που για μια ακόμα φορά κατηγορούσαν την κυβέρνηση ότι βάζει την άμυνα της χώρας μέσα στα πολιτικά παιχνίδια. Χαρακτηριστικά έλεγαν ότι **δεν είναι δυνατόν εδώ και τρεις βδομάδες να ανεβάσουν οι πολιτικοί μια ανύπαρκτη ελληνοτουρκική κρίση παρουσιάζοντας εντάσεις στο Αιγαίο που δεν υπήρχαν και να μιλάνε για ενίσχυση των Ενόπλων Δυνάμεων και εξοπλισμούς και από την άλλη πλευρά για καθαρά εσωκομματικές λόγους και για πολιτικούς ισορροπίας να μην υλοποιούν αυτά που οι ίδιοι έκριναν ως αναγκαία**» (στο ίδιο - η υπογράμμιση του αρθρογράφου).

Η «ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΗ» ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ, ΤΩΝ ΣΟΒΙΝΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ

Αν η ελληνική αστική τάξη εμφορούνταν από στοιχειώδη δημοκρατική και φιλειρηνική λογική και αισθήματα, τότε δε θα γύριζε την πλάτη στις φωνές από τη γει-

τονική χώρα που ζητούν συμφιλίωση και διάλογο και δε θα κλιμάκωνε την πολεμοχαρή αντιπαράθεση. Ίσα-ίσα, θα κοίταζε να στηρίξει εκείνες τις φωνές που ζητούν ειρηνική επίλυση των διαφορών (ακόμα και Χάγη), απέναντι στις άναρθρες κραυγές των πολεμοκάπηλων. Κάθε πολεμοχαρής κίνηση από τη μεριά μας ευνοεί συνειδητά τις πιο αντιδραστικές και φιλοπόλεμες δυνάμεις μέσα στην Τουρκία. Όμως αυτό ακριβώς επιδιώκουν ορισμένοι κύκλοι στη χώρα μας: Να ξύσουν τις πληγές, να απομακρύνουν ακόμα περισσότερο τις δύο χώρες τη μια από την άλλη, να ακυρώσουν την ευρωπαϊκή πορεία της Ελλάδας και την ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας και να τις ρίξουν στην αγκαλιά του μεγάλου προβοκάτορα της εποχής μας, στη Ρωσία.

Ένα χαρακτηριστικό στοιχείο της ελληνικής επιθετικότητας είναι οι υπερεξοπλισμοί, οι οποίοι εδώ και χρόνια έχουν ξεπεράσει το επίπεδο όλων των χωρών του ΝΑΤΟ ως ποσοστό του ΑΕΠ, ακόμα και αυτών των ΗΠΑ. Σύμφωνα με όλες τις σχετικές αναλύσεις (βλ. *Ελευθεροτυπία*, 8/6), η χώρα μας το 1995 έρχεται πρώτη στις στρατιωτικές δαπάνες με ποσοστό 4,6% επί του ΑΕΠ, σε σύγκριση με το 4% των ΗΠΑ και το 3,9% της Τουρκίας, η οποία στο κάτω-κάτω αντιμετωπίζει κι έναν πραγματικό πόλεμο από το σοσιαλφασιστικό ΡΚΚ.

Ας πάρουμε λοιπόν μερικές ενδεικτικές κινήσεις της ελλ. κυβέρνησης, στις περισσότερες από τις οποίες βέβαια είχε την πλήρη υποστήριξη απ' όλο το πολιτικό φάσμα.

Στις 10/6 το ΚΥΣΕΑ παραχωρεί στον υπουργό Άμυνας τη δυνατότητα να αποφασίζει για την απελευθέρωση των κανόνων εμπλοκής σε περίπτωση κρίσης. Αυτό σημαίνει ότι σε μια τέτοια περίπτωση δε χρειάζεται να συγκληθεί το ΚΥΣΕΑ, αλλά έχει το δικαίωμα ο Αρσένιος να προχωρεί σε κλιμάκωση ή αποκλιμάκωση της κρίσης από μόνος του. Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι μπορεί ο Αρσένιος μόνος του να αρχίσει πόλεμο κατά της Τουρκίας όποτε αυτός το κρίνει αναγκαίο. Δε σας έπιασε ακόμη σύγκρουση;

Θα θυμούνται ίσως οι αναγνώστες μας πριν δυο βδομάδες που είχε προβληθεί ως "συνοριακό επεισόδιο" στο Αιγαίο μια κόντρα ταχύτητας ενός τουρκικού πολεμικού σκάφους με ένα ελληνικό ιπτάμενο Δελφίνι (ο χαρακτηρισμός της αθώας και, πάντως, σε καμιά περίπτωση προκλητικής "κόντρας" είχε δοθεί από τον ίδιο τον έλληνα καπετάνιο του Δελφινίου μπροστά σε όλες τις κάμερες

Στην *Ελευθεροτυπία* και πάλι γράφει ο Νίκος Κιάος (13/6): «Όταν ένα "παιχνίδι" μεταξύ ενός τουρκικού πολεμικού σκάφους κι ενός ιπτάμενου δελφινιού στα τουρκικά και ελληνικά χωρικά ύδατα, στην περιοχή της Δωδεκανήσου, βαφτίζεται από την κυβέρνηση "επεισόδιο" και εντάσσεται στην "επιθετικότητα" και την "προκλητική συμπεριφορά" της Τουρκίας. Όταν γι' αυτό το "επεισόδιο", το οποίο ήταν απλώς κόντρα ταχύτητας των δύο πλοίων,

γίνεται διάβημα διαμαρτυρίας στην τουρκική κυβέρνηση... Τότε, το πρώτο που βλέπεις είναι να χάνονται ή, καλύτερα, να αντιστρέφονται τα βήματα της πολιτικής της "βήμα προς βήμα προσέγγισης με την Τουρκία", αισθάνεσαι να ανατρέπεται η κατάσταση που ήξερες ως τώρα... Ένα ακόμη περίεργο, πάντως, που χωράει κι αυτό στο τσουβάλι, είναι πως προ καιρού ο Θ. Πάγκαλος ζητούσε "Ράμπο" στο στρατό αντί "υπαλλήλων" και συνέβαλε έτσι κι αυτός στη διαμόρφωση του κλίματος».

Στις 14/6 ο ανώνυμος αρθρογράφος της ίδιας εφημερίδας αναφωνεί με έκδηλη ικανοποίηση: "Επιτέλους! Η Βουλή συζητάει για Ίμβρο και Τένεδο" (αυτός είναι ο τίτλος του άρθρου). Και, με πρόσχημα την υπεράσπιση της εφαρμογής της Συνθήκης της Λωζάννης, η Επιτροπή Εξωτερικών και Άμυνας «σπάει ένα ταμπού», όπως ισχυρίζεται ο αρθρογράφος. Ανάμεσα στους προσκεκλημένους στη συζήτηση και ο τουρκοφάγος σοβινοφασίστας καθηγητής της Παντείου Νεοκλής Σαρρής, ο οποίος, σε μια έκρηξη κυνισμού, είπε: «Ακόμη κι αν δεν υπήρχε θέμα, θα έπρεπε να ερευρευθεί!» Αυτό δεν είναι ωμή επέμβαση στα εσωτερικά του γειτονικού κράτους, κύριοι "φιλειρητιστές" μας; Γιατί κατηγορείτε την Τουρκία όταν κάνει το ίδιο για την τουρκική μειονότητα στη χώρα μας; Εμείς, από θέση αρχής είμαστε αντίθετοι τόσο στη μια όσο και στην άλλη επέμβαση. Οι λαοί της ίδιας της χώρας είναι οι μόνοι αρμόδιοι να λύσουν τα μειονοτικά ζητήματα και όχι οι άλλες χώρες.

Ας επανέλθουμε όμως στο θέμα μας. Εκεί που η ελληνική κυβέρνηση με τα επισήμοτα χείλη, αυτά του πρωθυπουργού της, πραγματικά αποθρασύνθηκε ήταν στην περιφνηρήση του Σπαρτιάτη, την οποία ως άλλος Λεωνίδα επανέλαβε ο όχι και ανάλογου αναστήματος Σημίτης: "Μολών λαβέ"! Η αμετροέπεια σ' όλο της το μεγαλείο.

Τέλος, η προβολή ελληνικού βέτο στην ΕΕ για το πρόγραμμα MEDA, στο οποίο άλλωστε συμμετέχουν πλην της Τουρκίας άλλες 11 μεσογειακές χώρες, είναι μια ενέργεια που βάζει λάδι στη φωτιά και απομακρύνει την Τουρκία από την Ευρώπη.

Το πιο επικίνδυνο όμως απ' όλα είναι άλλο.

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΚΥΚΛΩΣΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΑΡΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

Η στρατιωτική του "ορθόδοξο τόξο" (στην ουσία του αντιτουρκικού τόξου) βρήκε την εφαρμογή της στην περιβόητη ελληνοαρμενική συμφωνία που υπογράφηκε στις 17/6 μεταξύ Σημίτη-Πετροσιάν. Η συμφωνία αυτή είναι πλήρης και περιλαμβάνει ζητήματα οικονομικού και, κυρίως, στρατιωτικού χαρακτήρα. Μ' αυτή τη συμφωνία η Ελλάδα αναλαμβάνει, στα πλαίσια του γνωστού εισοδισμού, να διευκολύνει την είσοδο της Αρμενίας στο Συμβούλιο της Ευρώπης και διευρύνει την οικονομική συνεργασία με την Αρμενία. Στον

στρατιωτικό τομέα, «επισημοποιείται ανταλλαγή απόψεων και πληροφοριών στο χώρο της Άμυνας και των εξοπλισμών, καθώς και συνεργασία στον τομέα της αμυντικής βιομηχανίας και στρατιωτικές σχολές όλων των επιπέδων». Το κυριότερο όμως είναι ότι «προωθείται ο σχηματισμός ομάδας διακρατικής συνεργασίας στην ευρύτερη περιοχή, με τη συμμετοχή χωρών που, αν και ανήκουν σε διαφορετικές περιφερειακές ομάδες, ταυτίζονται με βάση τις αρχές του σεβασμού των συνόρων, της εθνικής ταυτότητας των κατοίκων, της ανάγκης ειρηνικής συνεργασίας και της πολιτικής καλής γειτονίας. Με αρχικό πυρήνα την Ελλάδα (Ευρώπη), την Αρμενία (Καύκασος) και το Ιράν (Ισλαμική Ασία), επιδιώκεται η όσο το συντομότερο ένταξη της Γεωργίας, αλλά και αραβικών χωρών, όπως η Συρία» (*Ελευθεροτυπία*, 19/6).

Μια ματιά στο χάρτη αποδεικνύει περίτρανα αυτό που επισημαίνει εδώ και χρόνια η ΟΑΚΚΕ: Αυτές είναι οι χώρες που επιδιώκεται να περικυκλώσουν την Τουρκία, αυτή είναι η πολιτική του "ορθόδοξο τόξο", που στην Ασία περιλαμβάνει και το ισλαμοφασιστικό Ιράν. Το αντιτουρκικό μέτωπο, το μέτωπο του ρωσοκίνητου πολέμου αρχίζει να παίρνει σάρκα και οστά και να δείχνει τα δόντια του. Πιο πανηγυρική επιβεβαίωση της γραμμής μας δεν μπορούσε να γίνει.

Και κάτι τελευταίο. Προκαλεί τουλάχιστον τη χλεύη ο ισχυρισμός ότι η συνεργασία των κρατών αυτών στηρίζεται στις αρχές του σεβασμού των συνόρων, της ειρηνικής συνεργασίας και της καλής γειτονίας. Ούτε μία απ' αυτές τις χώρες δε σέβεται τίποτ' απ' αυτά.

Δεν είναι η ίδια η Αρμενία που κατέχει, μετά από αιματηρό πόλεμο, έδαφος του Αζερμπαϊτζάν; Δεν είν' αυτή που θέτει επισήμως θέμα "κατοχής τμήματος της Αρμενίας" από τους Τούρκους; Δεν είναι το Ιράν που έχει βαλθεί με τους τραμπούκους του ισλαμοφασίστας (Χεζμπολάχ και άλλους) να μετατρέψει τις γύρω χώρες σε "ισλαμικό παράδεισο"; Πρόσφατο παράδειγμα η απόπειρα πραξικοπήματος στο Μπαχρέιν. Δεν είναι ο Σεβαντνάντζε στη Γεωργία που ανέτρεψε με ρώσικη στρατιωτική επέμβαση το νόμιμο εκλεγμένο πρόεδρο Γκαμσαχούρντια; Δεν είναι η Συρία που κατέχει στρατιωτικά το 1/3 του Λιβάνου και εκπαιδευεί και προστατεύει τους σοσιαλφασίστες του ΡΚΚ, που τελικό στόχο έχουν να διαμελίσουν την Τουρκία; Τέλος, δεν είναι η ίδια η Ελλάδα που προσπάθησε να στραγγαλίσει οικονομικά και πολιτικά τη Δημ. της Μακεδονίας για να την αναγκάσει να ενταχθεί στο "ορθόδοξο τόξο";

"Τι χρειάν άλλων μαρτύρων έχουμε";

Είναι φανερό: Η σημερινή κυβέρνηση και οι ηγεσίες των πέντε κομμάτων εφαρμόζουν μια προβοκατόρικη φιλοπόλεμη πολιτική που εξυπηρετεί τα συμφέροντα μιας χιτλερικής υπερδύναμης, της Ρωσίας.

Πώς η Αθήνα διχοτομεί τη Βοσνία

Αναδημοσιεύουμε παρακάτω ένα άρθρο του Τάκη Μίχα, που δημοσιεύτηκε στη "*Wall Street Journal*" στις 15/6/1996 και φανερώνει ανάγλυφα τη στρατηγική πια σύμπλευση του ελληνικού κράτους με το σέρβικο φασισμό.

Αυτές τις μέρες οι έλληνες αξιωματούχοι του υπουργείου Εξωτερικών κοπιάζουν να πείσουν τους ομολόγους τους στο εξωτερικό ότι η παρούσα κυβέρνηση ακολουθεί μία νέα και πιο ισοροπημένη πολιτική στη Βοσνία. Τα γεγονότα ωστόσο δείχνουν το αντίθετο.

Πριν λίγους μήνες η ελληνική κρατική εταιρεία τηλεπικοινωνιών, ΟΤΕ, αποφάσισε να αρχίσει συζητήσεις με τους Σερβοβόσνιους σχετικά με την επανασυγκρότηση του δικού τους δικτύου τηλεπικοινωνιών. Το Μάη ο ΟΤΕ έδωσε στους Σέρβους ένα "στρατηγικό πλάνο" γι' αυτό το δίκτυο αξίας 400.000 μάρκων. Γίνονται ήδη διαπραγματεύσεις για τον τρόπο με τον οποίο ο ΟΤΕ θα έχει κέρδος από τη θέση αυτού του πλάνου σε λειτουργία.

Ο ΟΤΕ δεν έδειξε καμία προθυμία να ενημερώσει το κοινό γι' αυτή τη συμφωνία, πιθανά επειδή υποπτευθήκε ότι δεν εναρμονιζόταν με το πνεύμα της συμφωνίας του Ντέιτον, που οραματίζεται μία ενιαία Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Τα σχεδιασμένα δίκτυα του ΟΤΕ θα παρείχαν συνδέσμους ανάμεσα στους Σερβοβόσνιους και το Βελιγράδι, αλλά κανένα σύνδεσμο με την υπόλοιπη Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Αυτό το πλάνο είναι διαφορετικό από το πρόφατα εκπονημένο σχέδιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που οραματίζεται τρία συνδεδεμένα ανεξάρτητα δίκτυα, όχι ένα εντελώς ξεχωριστό για τους Σέρβους.

Οι Σερβοβόσνιοι, ωστόσο, φαίνεται ότι δεν είχαν τις αναστολές των ελλήνων χορηγών τους για την αποκάλυψη του πλάνου. Στις 8 Μάη μία τοπική σερβοβόσνιακη εφημερίδα, η *Glass Srpski*, ανακάλυψε τη συμφωνία με τον ΟΤΕ στους αναγνώστες της μεταφέροντας κάποιες μάλλον αμφιλεγόμενες δηλώσεις που απέδιδε στον αρχηγό της ελληνικής αντιπροσωπείας. «Αυτό το σχέδιο», αναφερόταν ότι δήλωσε ο αξιωματούχος του ΟΤΕ, «θα σας δώσει τη δυνατότητα να κερδίσετε την ανεξαρτησία σας από την άλλη κρατική οντότητα, την κροατομουσουλμανική Συνομοσπονδία».

Αλλά αυτό δεν ήταν το μόνο σκοτεινό σημείο. Η εφημερίδα επίσης δημοσίευσε το λόγο του διευθυντή της ταχυδρομικής, τηλεγραφικής και τηλεφωνικής εταιρείας (ΡΤΤ) της "Σέρβικης Δημοκρατίας", στον οποίο αποκάλυπτε ότι ο λόγος που η Ελλάδα είχε επιλεγεί για τη σύμβαση ήταν ότι υπήρχαν κάποια ευαίσθητα "θέματα" σε σχέση με αυτή που δεν μπορούσαν να αποκαλυφθούν σε κάποιον μη έμπιστο. «Διαλέγουμε τους έλληνες φίλους μας», είπε, «επειδή δεν μπορούσαμε να εμπιστευτούμε τέτοιες σημαντικές πληροφορίες σχετικά με τις τηλεπικοινωνίες μας στον πρώτο τυχόντα».

Όταν η ιστορία ήρθε στο φως λίγες εβδομάδες αργότερα, η αντίδραση της διεθνούς κοινότητας ήταν άμεση. Ο επικεφαλής της ευ-

ρωπαϊκής δύναμης εφαρμογής της συμφωνίας για τη Βοσνία έκανε μία υποτιθέμενη διαμαρτυρία προς την ελληνική κυβέρνηση ότι η συμφωνία "άφηνε έξω" το Σέρβεβο. «Αν η Ελλάδα θέλει να βοηθήσει στην επανασυγκρότηση του δικτύου τηλεπικοινωνιών», φέρεται ότι δήλωσε στο Βερολίνο, «πρέπει να το κάνει μέσω της διεθνούς ομάδας εργασίας για τις τηλεπικοινωνίες που έχει την έδρα της στο Σέρβεβο».

Οι αντιδράσεις της κυβέρνησης της Δημοκρατίας της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης ήταν ευνοήτα έντονες. Ο βόσνιος πρόεδρος στην Ευρωπαϊκή Ένωση Nedžad Hadzimusic δήλωσε ότι η συμφωνία παραβίαζε τις συμφωνίες του Ντέιτον. «Μένουμε έκπληκτοι», συνέχισε, «που μία φιλική κυβέρνηση με την οποία έχουμε συνάψει διπλωματικές σχέσεις συμμετείχε σε μια τέτοια συμφωνία πάνω σε ένα τέτοιο ευαίσθητο θέμα χωρίς να συμβουλευτεί την κεντρική κυβέρνηση».

Τέλος, ένας ανώτερος ευρωπαϊκός αξιωματούχος της Διεύθυνσης της Επιτροπής Εξωτερικών Σχέσεων, μιλώντας ανώνυμα, έκφρασε τη "λύπη" του που η Ελλάδα έδινε βοήθεια στο κράτος που γνωστού εγκληματία πολέμου Ράντοβαν Κάρατζιτς.

Οι ευρωπαίοι αξιωματούχοι έχουν άπειρους λόγους να παραπονοούνται. Στην έκταση που ο ΟΤΕ επωφελούνταν από τη γενναιοδωρία της κοινότητας με τη μορφή ενός προγράμματος σχεδιασμένου για τον εκσυγχρονισμό της τεχνολογίας και της διοίκησης του ΟΤΕ, θα περίμενε κανείς μεγαλύτερη ευαισθησία εκ μέρους της ελληνικής κρατικής εταιρείας απέναντι στα αισθήματα των Βρυξελλών. Το γεγονός ότι η σύλληψη ενός "στρατηγικού πλάνου", που ήταν δυνατή στον ΟΤΕ χάρη στο ευρωπαϊκό πρόγραμμα, θα χρησιμοποιούνταν για να διασφαλίσει την εθνική καθαρότητα των κυκλωμάτων των Σερβοβόσνιων δε θα μπορούσε να βελτιώσει την εικόνα της Ελλάδας στους ευρωπαίους συνεταίρους της.

Στην Αθήνα, όπως συμβαίνει πάντα όταν τα ζητήματα δεν αφορούν κάποιες βραχυνησίδες του Αιγαίου, η όλη υπόθεση θάφτηκε σαν τρικυμία σε ένα φλιτζάνι τσαγιού. Ο υπουργός Εξωτερικών Θεόδωρος Πάγκαλος είδε όλη την αντιπαράθεση σα "σύγκρουση οικονομικών συμφερόντων". Ο ΟΤΕ, από την άλλη, υποχρεώθηκε να αναγνωρίσει για πρώτη φορά ότι έκανε τη συμφωνία με τους Σερβοβόσνιους. Την ίδια στιγμή, ωστόσο, απέρριψε τις κατηγορίες ότι η συμφωνία παραβίαζε τις συμφωνίες του Ντέιτον και επίσης αρνήθηκε ότι οι αξιωματούχοι του είχαν κάνει τις δηλώσεις που τους απέδιδε η *Glass Srpski*.

Αλλά η συμφωνία ΟΤΕ-Σερβοβόσνιων δεν είναι το μόνο θέμα που προκαλεί την αμφισβήτηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την προθυμία της Ελλάδας να ευθυγραμμίσει την εξωτερική πολιτική της με την Ευρώπη. Άλλο ένα περιστατικό έλαβε χώρα νωρίτερα αυτό το χρόνο, που αφορούσε

15ο Συνέδριο του γευτοΚΚΕ

“ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ”, ΔΗΛΑΔΗ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΩΡΑ

Το ψευτοΚΚΕ με το 15ο συνέδριο και όπως το ίδιο άφησε να εκδηλωθεί η “εσωτερική του πάλη” θέλησε να επιβεβαιώσει το σκληρό σοσιαλφασιστικό του χαρακτήρα. Η άνετη επικράτηση της “σκληρή” γραμμής της Παπαρήγα απέναντι στους “μαλακούς” Κωστοπουλικούς έκφραζε τον ιδιαίτερο ρόλο αυτού του κόμματος σαν του πιο σκληρού εργαλείου πίεσης του σοσιαλμπερλιασμού απέναντι στη φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη.

Από την άλλη μεριά, η ίδια η δημοσιοποίηση της ύπαρξης της “ομάδας Κωστόπουλου” και η παραμονή της στο ψευτοΚΚΕ αποτελούν τη συγκεκριμένη γέφυρα για τη μελλοντική στήριξη σε μια κυβέρνηση ευρύτερων φιλορώσικων δυνάμεων τύπου Ιταλίας.

Όπως ο σοσιαλφασισμός τύπου Ζιουγκάνοφ, Τσοούρκιν ή Αντρέγιεβα, της Μπρεζνιεφικής δηλαδή τακτικής του σοσιαλμπερλιασμού, ντύνεται το μανδύα του σφυροδρέπανου και του μαρξισμού-λενινισμού, έτσι και το ψευτοΚΚΕ σ’ αυτό το συνέδριο προσπάθησε να φορέσει τον πιο καθαρό του μανδύα, και μάλιστα κόντρα στον “οπορτουнизм” του Συνασπισμού.

Έχει λοιπόν μια σημασία να δούμε, απ’ αυτή την άποψη, το “μαρξιστικό” χαρακτήρα της τακτικής και της στρατηγικής του ψευτοΚΚΕ, που ήταν άλλωστε και το κεντρικό σ’ αυτό το συνέδριο.

Η διάλυση του παλιού, αληθινού ΚΚΕ σήμαινε ταυτόχρονα και το χτύπημα της επαναστατικής στρατηγικής που το κόμμα είχε χαράξει μέχρι και την 4η Ολομέλεια του 1953.

Σύμφωνα μ’ αυτή τη στρατηγική, «Η επερχόμενη επανάσταση από τα προβλήματα που έχει να λύσει, απ’ το χαρακτήρα της θα είναι σοσιαλιστική και θα λύσει παράλληλα και τα άλυτα αστικοδημοκρατικά ζητήματα (ξενική εξάρτηση, γη κ.λπ.) (Ν. Ζαχαριάδης: Τα προβλήματα καθοδήγησης του ΚΚΕ, 1952).

Στη θέση αυτής της στρατηγικής ο ρεβιζιονισμός στο κόμμα πρόβαλε τη θεωρία των σταδίων με την “εθνική δημοκρατική αλλαγή” στο 8ο συνέδριο και τη “δημοκρατία του λαού” στο 10ο συνέδριο. Στο 15ο συνέδριο για πρώτη φορά το ψευτοΚΚΕ ανατρέπει αυτή τη θεωρία των σταδίων.

Γράφει λοιπόν στην εισήγηση της ΚΕ: «Στο σχέδιο προγράμματος που έθεσε για συζήτηση η Κ.Ε. γίνονται οι αναγκαίες αναπροσαρμογές στο ισχύον πρόγραμμα του 10ου συνεδρίου. Η πιο βασική αλλαγή είναι η κατάργηση των δύο σταδίων που είχε επεξεργαστεί το 9ο και το 10ο συνέδριο στις τότε εσωτερικές και διεθνείς συνθήκες». Και προβάλλει τη γραμμή του αντιμπερλιαστικού-αντιμπερλιαστικού μετώπου σαν το πλησίασμα στο σοσιαλισμό.

Αξίζει πραγματικά να δούμε τι έλεγε τότε το 10ο συνέδριο σ’ αυτό το ζήτημα. Τότε το ψευτοΚΚΕ μιλούσε για μια «ενιαία επαναστατική διαδικασία που θα περιλαβεί-

νει δύο στάδια επαναστατικών μετασχηματισμών, ένα αντιμπερλιαστικό αντιμπερλιαστικό δημοκρατικό και ένα σοσιαλιστικό».

Και αυτό γιατί, όπως έλεγαν, «Στην Ελλάδα υπάρχουν οι βασικές αντικειμενικές προϋποθέσεις για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό... Οι υποκειμενικές προϋποθέσεις της αντιμπερλιαστικής αντιμπερλιαστικής δημοκρατικής αλλαγής είναι πιο ανεπτυγμένες από τις υποκειμενικές προϋποθέσεις της σοσιαλιστικής αλλαγής και μπορούν να ωρμάσουν με γρηγορότερους ρυθμούς».

Πριν εξηγήσουμε το λαθρεμπόριο στο Λενινισμό, αλλά και την πολιτική σημασία αυτής της αλλαγής, είναι καλό να δώσουμε στους αναγνώστες μας τις αιτίες που, όπως λέει το ψευτοΚΚΕ, το οδήγησαν στην τελευταία αλλαγή. Αυτές οι αιτίες είναι δύο:

α) «Η μετεξέλιξη της ΕΟΚ σε Ευρωπαϊκή Ένωση. Θεσμοθετείται η παρέμβαση του μπερλιαστικού κέντρου όχι μόνο στο πεδίο της οικονομίας, αλλά και στο πολιτικό, στρατιωτικό πεδίο, στην εξωτερική πολιτική, τη λεγόμενη εσωτερική ασφάλεια».

β) «Οι εξελίξεις στο διεθνές σύστημα του μπερλιασμού, στον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας, ύστερα και από την ανατροπή των σοσιαλιστικών καθεστώτων της Ευρώπης και τη διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας και της ΕΣΣΔ».

Καταρχήν θέλουμε να διαπιστώσουμε μια σημαντική αντίφαση. Οι δύο παραπάνω αιτίες που διαπιστώνει το ψευτοΚΚΕ οδηγούν ακριβώς στο αντίθετο αποτέλεσμα. Γιατί η μεν πρώτη, σύμφωνα με τη λογική τους, σημαίνει δυνάμωμα της μπερλιαστικής εξάρτησης, ενώ η δεύτερη αλλαγή των παγκόσμιων συσχετισμών σε βάρος της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Και αυτό μάλιστα όταν οι ίδιοι στο 10ο συνέδριο δήλωναν ότι «Προς την κατεύθυνση του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της ελληνικής κοινωνίας επιδρά ευνοϊκά και η αδιάκοπη αύξηση της ισχύος του παγκόσμιου σοσιαλιστικού συστήματος».

Έτσι λοιπόν, όταν βλέπει δύο στάδια, ένα αντιμπερλιαστικό και ένα σοσιαλιστικό, και σε μια πορεία εξέλιξης αδυνατίζουν οι συσχετισμοί για το δεύτερο, το ψευτοΚΚΕ καταργεί... το πρώτο!

Θα κρατήσουμε εδώ αυτή την αντίφαση για να την εξηγήσουμε πολιτικά παρακάτω. Εδώ σ’ αυτό το ζήτημα θέλουμε να σημειώσουμε τις αλλαγές με τις οποίες το ψευτοΚΚΕ θέλει να βγάλει από πάνω του τη ρεβιζιονιστική θεωρία των σταδίων, για να πέσει παρακάτω στα ίδια.

Τώρα το κόμμα αυτό λέει: Αντιμπερλιαστικό-αντιμπερλιαστικό μέτωπο για το πλησίασμα στο σοσιαλισμό. Και έτσι με μιας γίνονται λενινιστές και επαναστάτες! Όμως εδώ υπάρχει ένα βασικό ζήτημα που ξεχωρίζει το Λενινισμό από το δεξιό οπορτουнизм.

Ο Λένιν μιλούσε για «αναζήτηση μορφών μετάβασης ή προ-σέγγισης που θα οδηγούν στην προλεταριακή επανάσταση».

Ο δεξιός οπορτουнизм σ’ όλα τα χρόνια της ανάπτυξης του εργατικού κινήματος χρησιμοποιούσε τα μέτωπα, αλλά και τις δυνατότητες κυβέρνησης αυτών των μετώπων, όχι σαν μορφές για το πλησίασμα στην προλεταριακή επανάσταση, αλλά για τη δημιουργία ενδιάμεσων κοινωνικών σταδίων και για να δηλητηριάσουν τους εργατές με τις αυταπάτες του ειρηνικού περάσματος από τη διχτατορία της αστικής τάξης στη διχτατορία του προλεταριάτου.

Έτσι κάνει με το σοσιαλισμό του ψευτοΚΚΕ. Το μέτωπό του δεν είναι και πουθενά δεν αναφέρεται σα μορφή πλησίασματος στην προλεταριακή επανάσταση, αλλά σαν κατεύθυνση, σαν πλησίασμα στο “σοσιαλισμό”.

Ένας “σοσιαλισμός” που στην εξουσία θα βρίσκονται ακριβώς οι ίδιες ταξικές δυνάμεις που θα βρίσκονταν, όπως έλεγε στο 10ο συνέδριο, στη “δημοκρατία του λαού”, δηλαδή «Η εργατική τάξη και τα άλλα λαϊκά στρώματα της χώρας, οι μικροί αλλά και οι μεσαίοι επαγγελματίες, βιοτέχνες και έμποροι, η αγροτιά».

Σοσιαλισμός λοιπόν με μικρούς και μεσαίους αστούς της πόλης και της υπαίθρου!!!

Εδώ έχουμε λοιπόν μια δεύτερη αλλαγή του ψευτοΚΚΕ στην ίδια κατεύθυνση με την προηγούμενη, που μπορούμε τώρα να εξηγήσουμε.

Το ψευτοΚΚΕ ουσιαστικά κράτησε ανέπαφη τη δεξιά ρεβιζιονιστική του πλατφόρμα αλλάζοντας μόνο μια λέξη: Τη “δημοκρατία του λαού” την έκανε “σοσιαλισμό”. Αυτό έχει μια τεράστια πολιτική σημασία. Γιατί ο “σοσιαλισμός” αυτού του κόμματος είναι ο σοσιαλφασισμός στην υπηρεσία του σοσιαλμπερλιασμού. Και η τοποθέτηση αυτή του ψευτοΚΚΕ δηλώνει πως οι συσχετισμοί γίνονται όλο και πιο ευνοϊκοί για την κυριαρχία του.

Είναι αυτό που εκτιμά συνολικά για την Ευρώπη, όταν στην αρχή της εισήγησης γράφει: «Ο κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός αποτελεί νέο βήμα στην ωρίμανση των προϋποθέσεων, πρόθυρο ιστορικής σκιάμας χωρίς άλλο ενδιάμεσο σκαλοπάτι για το σοσιαλισμό. Οι μετατροπές που μεσολάβησαν δεν αναίρουν τις αντικειμενικές διαδικασίες της εξέλιξης». Και εδώ ακριβώς δένεται με την πρώτη αιτία της αλλαγής της γραμμής του που αναφέραμε παραπάνω: Η Ευρώπη, στο βαθμό που αποκτάει οικονομική, πολιτική και στρατιωτική ενότητα, πρέπει να σαρωθεί από το “σοσιαλισμό” των τανκς του ρώσικου μπερλιασμού, χωρίς κανένα πλέον... “ενδιάμεσο σκαλοπάτι” τύπου “δημοκρατίας του λαού”.

Έχουμε δηλαδή να κάνουμε με την ωμή διατύπωση μιας άμεσης απειλής του σοσιαλφασιστικού-μπρεζνιεφικού τύπου, στηριγμένης στην

αλλαγή των συσχετισμών υπέρ των τανκς και των πυρηνικών κεφαλών της σοσιαλμπερλιαστικής Ρωσίας.

Υπάρχει ακόμα ένα ζήτημα, πέρα από το ζήτημα της στρατηγικής, που το ψευτοΚΚΕ κάνει το λαθρεμπόριο του Λενινισμού. Αυτό έχει να κάνει με το χαρακτήρα του “μετώπου του”.

Το ψευτοΚΚΕ μιλάει για αντιμπερλιαστικό-αντιμπερλιαστικό μέτωπο. Ένα μέτωπο δηλαδή ενάντια στον μπερλιασμό που στηρίζεται στο εσωτερικό της χώρας στα ντόπια μονοπώλια. Εδώ όμως βρίσκεται ο αντιλενινισμός του.

Ο μπερλιασμός, για να κυριαρχήσει σε μια χώρα, στηρίζεται εσωτερικά στις πιο καθυστερημένες δυνάμεις ακριβώς για να εμποδίσει την καπιταλιστική της ανάπτυξη. Γι’ αυτό δένεται με την κομπραδόρική αστική τάξη, με δυνάμεις της παλιάς φεουδαρχικής κοινωνίας, με την κρατική γραφειοκρατία, με κάθε τι δηλαδή που εμποδίζει την καπιταλιστική ανάπτυξη, για να κρατάει την εξαρτημένη χώρα στην καθυστέρηση και στην υπανάπτυξη.

Τα ίδια τα μονοπώλια σε μια χώρα αντιστοιχούν στο στάδιο της ανάπτυξης του καπιταλισμού σε ιμπεριαλισμό. Όταν λοιπόν το ψευτοΚΚΕ μιλάει για ισχυρά μονοπώλια στην Ελλάδα, τούτο σημαίνει πως ο ελληνικός καπιταλισμός έχει φτάσει στο στάδιο του μπε-

ρλιασμού και πως τα μονοπώλια αυτά είναι η βάση του ελληνικού μπερλιασμού.

Πώς γίνεται λοιπόν ο ξένος ιμπεριαλισμός να κυριαρχεί στη χώρα μέσα απ’ αυτά τα μονοπώλια;

Και αν ο ελληνικός καπιταλισμός έχει φτάσει στο στάδιο του ιμπεριαλισμού, τότε για ποιο αντιμπερλιαστικό μέτωπο μιλάει το ψευτοΚΚΕ;

Οι αντιλενινιστικές αλλαγές του ψευτοΚΚΕ έχουν ένα συγκεκριμένο πολιτικό στόχο: Να συσπειρώσουν όλες τις καθυστερημένες παραγωγικές δυνάμεις σε ένα μεσαιωνικό αντιευρωπαϊκό μέτωπο στην οικονομία, όλες εκείνες τις αντιπαραγωγικές δυνάμεις που αποτελούν και μπορούν να αποτελέσουν την εσωτερική βάση για την κυριαρχία του ρώσικου σοσιαλμπερλιασμού στη χώρα.

Το ψευτοΚΚΕ με το 15ο συνέδριό του, παρά τις εκτιμήσεις των διάφορων αστών σχολιαστών ότι περνάει στην απομόνωση, έδειξε πραγματικά ότι αποτελεί την εμπροσθοφυλακή και το μεγάλο όπλο για την κυριαρχία του σοσιαλμπερλιασμού. Μια πραγματική απειλή για τη δημοκρατία και την ανεξαρτησία της χώρας.

Η αποκάλυψη του ρόλου του και η πάλη ενάντια του είναι ζήτημα ολάκερου του δημοκρατικού κινήματος.

Κόκκαλης Διαπλεκόμενα με Στάζι

Παράλληλα με τις ανακρίσεις που έχουν ξεκινήσει στην Ελλάδα για το σκάνδαλο της απευθείας ανάθεσης των ψηφιακών παροχών του ΟΤΕ στον Κόκκαλη, συνεχίζεται και η έρευνα στη Γερμανία για τις σχέσεις Ιντρακόμ-Στάζι στα πλαίσια μια ευρύτερης έρευνας που διεξάγεται από τις δικαστικές και τις πολιτικές αρχές της Γερμανίας για το τσάκισμα των συνεργατών της Στάζι. Στα πλαίσια αυτής της έρευνας η αρμόδια εξεταστική επιτροπή του γερμανικού Κοινοβουλίου, που έχει συγκροτηθεί για την υπόθεση Στάζι-Ιντρακόμ, αποφάσισε να καλέσει σα μάρτυρα τον Κόκκαλη.

Ο Κόκκαλης θα κληθεί να δώσει εξηγήσεις για όλα τα στοιχεία που μέχρι στιγμής τον εμπλέκουν με τη Στάζι και που δεν είναι λίγα. Το βασικό ζήτημα που ερευνούν οι Γερμανοί είναι ο εντοπισμός περιουσιακών στοιχείων, ύψους εκατομμυρίων μάρκων, του Ενιαίου Σοσιαλιστικού Κόμματος (SED) της πρώην Ανατολικής Γερμανίας που φυγαδεύτηκαν στο εξωτερικό. Σύμφωνα με άρθρο της γερμανικής εφημερίδας *Bild Zeitung*, «η INTRAKOM είναι στην πραγματικότητα μια εταιρεία της Στάζι», μέσω της οποίας διοχετεύθηκαν στη Δυτική Ευρώπη επί σειρά ετών χρήματα του SED. Ενώ το

περιοδικό *Focus* αναφέρει ότι χρήματα της Ανατολικής Γερμανίας πράγματι κινήθηκαν μέσω INTRAKOM «για τους συντρόφους του ΠΑΣΟΚ».

Η INTRAKOM επίσης εμφανίζεται μεταξύ των πελατών που περιλαμβάνονται στις δισκέτες του τμήματος 18 της Στάζι, του αρμόδιου για την παράνομη μεταφορά τεχνολογίας από τη Δύση (*Ελεύθερος Τύπος*, 13/6).

Τέλος, η έρευνα αφορά και το κτίριο της πρεσβείας της Ανατολικής Γερμανίας στην Αθήνα, το οποίο ανεγέρθηκε σε οικοπέδο που ανήκει στον Κόκκαλη.

Και ενώ στη Γερμανία το νέο ευρωπαϊκό κράτος δίνει τη μάχη του ενάντια στα ρωσόδουλα σοσιαλφασιστικά πλοκάμια, στην Ελλάδα ο Σημίτης στήνει διακομματικές για τον έλεγχο των ψηφιακών παροχών και για τις προμήθειες του Δημοσίου δίνοντας εξουσία στο σοσιαλφασιστικό μπλοκ και αρνούμενος να δώσει ένα συντριπτικό χτύπημα στο ρωσόδουλο Κόκκαλη και στους μεγαλοεργολάβους - τσιράκια της ρωσόδουλης κλίμακας. Στο μεταξύ το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ έχουν επιφυλαχτεί ως προς αυτές τις διακομματικές επιτροπές για να υποβάλουν τις προτάσεις τους!

ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΥΛΩΝΑ

Πρώτη πολιτική ήττα του Λαλιώτη

Οι κατά παραγγελία του Λαλιώτη νέες μελέτες του Πολυτεχνείου για τις χωματερές που υποδεικνύουν Αυλώνα-Κερατέα δέχθηκαν επίθεση τόσο από την τοπική και νομαρχιακή αυτοδιοίκηση και τους κατοίκους των περιοχών αυτών, όσο και από την ίδια την επιστημονική κοινότητα. Αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης ήταν η τακτική αναδίπλωση του Λαλιώτη στη θέση της Ριτσώνας, την οποία αρχικά είχε αποκλείσει εντελώς.

Η αναδίπλωση αυτή αποτελεί σαφώς ήττα του Λαλιώτη και νίκη του κινήματος Αυλώνα-Κερατέας και των δήμων και κοινοταρχών των γύρω περιοχών. Το επιστημονικό κύρος των νέων μελετών αμφισβητήθηκε από τον καθηγητή του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου Παπασπυρίδη και από τον καθηγητή Γεωλογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Μαργιολάκο, οι οποίοι μίλησαν για ύποπτο παιχνίδι του Πολυτεχνείου και του Μαρκάτου και απέκλεισαν Αυλώνα - Κερατέα ως ενδεικνυόμενες περιοχές. Ο Μαργιολάκος με επιστολή του στον ΕΣΔΚΝΑ (Ενιαίο Σύνδεσμο Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Αττικής), που σαν αρμόδιο όργανο μέσω του προέδρου του Καρούντζου είχε στηρίξει τις λαλιώτικες θέσεις, κατάγγειλε

μεθοδεύσεις και αλλαγές δεδομένων στα γεωλογικά στοιχεία που ο ίδιος παράθεσε στο Πολυτεχνείο και στο μελετητή Παρασκευόπουλο, με αποτέλεσμα να μη βγουν με σωστή ιεράρχηση οι περιοχές (Ελεύθερος Τύπος, 14 Ιουνίου). Η υπόθεση των χωματερών έδειξε για άλλη μια φορά πως ο Μαρκάτος ενεργεί σαν τσιράκι του Λαλιώτη.

Μετά την καταγγελία Μαργιολάκου ο ΕΣΔΚΝΑ σε συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής του αποφάσισε να δεχτεί σαν ενδεικνυόμενες περιοχές στη Βόρεια Αττική και τις θέσεις Ριτσώνα 1 και Ριτσώνα 2.

Ο νομάρχης Ανατολικής Αττικής Φράγκος απέρριψε τις νέες μελέτες, ενώ ο δήμαρχος Αυλώνα δήλωσε ότι η μόνη μελέτη που αναγνωρίζουν και ζητούν να ισχύσει είναι η πρώτη που παρουσίασε το Πολυτεχνείο στις 23 Μαΐου και φέρει ως πρώτη επιλογή τη Ριτσώνα.

Ο Λαλιώτης, αναφέροντας για πρώτη φορά τη Ριτσώνα σαν ενδεχόμενο, θέλει καταρχήν να κερδίσει χρόνο. Έτσι δίνει έναν ακόμα μήνα για διαπραγματεύσεις με την τοπική και νομαρχιακή αυτοδιοίκηση και για να γίνουν νέες μελέτες που θα εξετάζουν και νέες περιοχές. Από την άλλη βάζει

το κομματικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ Βοιωτίας (όπου υπάγεται η Ριτσώνα) Κατσιμπάρδη να αντιδρά για τη Ριτσώνα, προσπαθώντας να ξεκινήσει ένα κίνημα ενάντια στην κατασκευή της χωματερές εκεί, να στήσει άλλη μια προβοκάτσια.

Στο παιχνίδι συμμετέχει και η Παπαρήγα, η οποία, θέλοντας να διεισδύσει μέσα σ' αυτό το κίνημα που το ψευτοΚΚΕ δεν μπόρεσε μέχρι τώρα να ελέγξει, μετά από επίσκεψή της στον Αυλώνα δήλωσε για πρώτη φορά την αντίθεσή της στην κατασκευή της χωματερές εκεί. Τώρα μόνο μπορεί η Παπαρήγα να κάνει μια τέτοια δήλωση, γιατί τώρα ο Λαλιώτης άλλαξε θέση.

Ο νομάρχης της Βοιωτίας Σταμούλης δήλωσε ότι θα δεχτεί τη χωματερή υπό όρους, ενώ το Νομαρχιακό Συμβούλιο Βοιωτίας μίλησε για μελέτη όλων των μεθόδων διαχείρισης απορριμμάτων μέσω του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας, το οποίο έχει εκφραστεί υπέρ της καύσης. Είναι σαφές ότι ο Λαλιώτης βρίσκεται σε δύσκολη θέση μπροστά στο ενιαίο μέτωπο των κατοίκων της Αττικής. Αυτή τη φορά η βρώμικη πολιτική του συνάντησε μια ισχυρή αντίσταση.

Ο ΣΟΣΙΑΛ- ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΓΕΛΤΣΙΝ

Οι ρώσικες εκλογές αφορούν ένα ζήτημα: Την τακτική που θα ακολουθήσει ο ρώσικος σοσιαλ-ιμπεριαλισμός απέναντι στη Δύση. Σ' αυτές δεν κρίνεται η στρατηγική, που είναι η παγκόσμια ηγεμονία μέσα από τον πόλεμο και την επίθεση ενάντια στην Ευρώπη. Μ' αυτή την έννοια ο Γέλτσιν εκπροσωπεί την τακτική του καθουσιασμού και ο Ζιουγκάνοφ αυτήν της πιο ανοιχτής αντιδυτικής και αντιευρωπαϊκής εκστρατείας της Ρωσίας.

Η Ρωσία εγκαινίασε το στίλ του ψόφιου κοριού, στην αρχή με τον Γκορμπατσόφ σαν αρχηγό όλης της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και στη συνέχεια το Γέλτσιν σαν αρχηγό της πανίσχυρης πια Ρωσίας, που συγκέντρωσε στα χέρια της όλη την πολιτική, στρατιωτική και οικονομική εξουσία για να προετοιμάσει με τους καλύτερους όρους τον πόλεμο ενάντια στη Δύση γενικά. Αυτή η τακτική της δήθεν διαλυμένης υπερδύναμης έχει αποφέρει μέχρι τώρα τους καλύτερους καρπούς για τους νέους τσάρους του Κρεμλίνου. Η αποκαθίλωση της κόκκινης φορεσιάς (που διατηρείται όμως πάντα στο βάθος σαν κυρίαρχη) και η ανύψωση των τριών σημαιών (της ορθοδοξίας, του πανσλαβισμού και της μοναρχίας) επέτρεψε στο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό να στήσει τα πιο πλατιά μέτωπα με την παγκόσμια αντίδραση, να προωθήσει τις θέσεις του και να μπει σαν συγκυρίαρχος μέσα στους δυτικούς πολιτικούς μηχανισμούς εξουσίας όπως είναι το ΝΑΤΟ. Δεν έχει λοιπόν κανένα λόγο να παρατήρει τον καθουσιασμό, με τον οποίο έχει εξασφαλίσει τα χειροκροτήματα ολόκληρης της Δύσης, και να περάσει σε μια ανοιχτά επιθετική τακτική με τον Ζιουγκάνοφ κλονίζοντας όλα τα επιτεύγματά της. Ο Ζιουγκάνοφ, παρόλο που χρησιμοποιεί διπλή γλώσσα, δηλαδή και τον καθουσιασμό και την επίθεση, στην κύρια πλευρά του έχει γίνει αντιληπτός τουλάχιστον από τμήματα του δυτικού ιμπεριαλισμού που ανησυχούν όλο και πιο πολύ, ιδιαίτερα μέσα στις ΗΠΑ. Δεν ήρθε λοιπόν η ώρα ακόμα γι' αυτόν.

Όμως ο Γέλτσιν, σα μορφή του καθουσιασμού, πρέπει ταυτόχρονα μέσα του να κρύβει και τη συνεχή πίεση, δηλαδή την αυξανόμενη σταθερά επιθετική στάση απέναντι στη Δύση. Αυτό άλλωστε φανερώνει και η αποπομπή του υπουργού Εξωτερικών Κοζίρεφ, που στη θέση του πήκε ο Πριμακόφ. Έτσι έρχεται τώρα και ο Λέμπεντ σαν αρχηγός του εθνικού συμβουλίου Ασφαλείας (υπουργοί Εξωτερικών, Άμυνας,

Ασφάλειας, Εσωτερικών συν τον πρόεδρο της Ρωσίας), σαν αρχηγός της πραγματικής εξουσίας της Ρωσίας. Ο Λέμπεντ παριστάνει τον αδιάφορο, αλλά έχει δηλώσει ότι έχει πρότυπο τον πρώην δικτάτορα της Χιλής, το φασίστα Πινοσέτ. Ήταν αρχηγός της δέκατης τέταρτης ρώσικης στρατιάς, που διαμέλισε την ανεξάρτητη δημοκρατία της Μολδαβίας, και είναι στεφανωμένος με το παράσημο του ήρωα ανάμεσα στους πιο επιφανείς σφαγείς του αφγανικού λαού με τη ρώσικη εισβολή το '79.

Ο Λέμπεντ είναι ακριβώς η επίθεση μέσα στον καθουσιασμό, που εμφανίζεται όμως σαν το στήριγμα του δήθεν φιλοδυτικού Γέλτσιν απέναντι στη φαιοκόκκινη πανούκλα (τις λεγόμενες λαϊκοπατριωτικές δυνάμεις του Ζιουγκάνοφ που συσπειρώνουν όλα τα ψευτοκομμουνιστικά ρεύματα και τους χιτλερικούς του Μπαρκάσοφ). Έτσι η Δύση συγχαίρει όχι μόνο το Γέλτσιν, αλλά και τον Λέμπεντ σαν τους διασφαλιστές της δημοκρατίας στη Ρωσία. Χειροκροτάει δηλαδή τους αντιπάλους της.

Όμως ο Γέλτσιν, σαν μορφή της συνεργασίας με τους δυτικούς και ακριβώς επειδή αυτή η τακτική είναι προσωρινή, θα πρέπει να βγει από τις εκλογές τόσο ισχυρός, ώστε να παίξει το ρόλο του για ένα απαραίτητο διάστημα και τόσο αδύνατος, ώστε όταν έρθει η ώρα ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός να εξαπολύσει την πολεμική του επίθεση, να ανατραπεί σαν το φιλοδυτικό προσώπειο. Αυτό σημαίνουν εκείνες οι φωνές που μιλάνε για πραξικόπημα μέσα στη Ρωσία. Είναι ο "αδύνατος" Γέλτσιν που συγκεντρώνει τις αντιστάσεις των πραγματικών "ρώσων πατριωτών". Αυτές οι φωνές είναι εκείνες που στο μέλλον θα τον αντικαταστήσουν.

Όμως τα πράγματα δε θα συνεχίσουν όπως έχουν. Ο Γέλτσιν, σαν εκπρόσωπος του ρώσικου κρατικού ιμπεριαλιστικού μονοπώλιου, θα προετοιμάζει την ίδια ώρα που θα δίνει το χέρι στους δυτικούς κλακαδόρους του το έδαφος για το νέο ρώσο χίτλερ. Οι αλλαγές προσώπων μέσα στην ανώτατη πολιτική, στρατιωτική και οικονομική εξουσία θα συνεχιστούν ατσαλώνοντας το επιτελείο που θα οδηγήσει το ρώσικο λαό ενάντια στην Ευρώπη. Αυτό άλλωστε έκανε μέχρι τώρα, όπου όλες οι κινήσεις του ήταν σε αρμονία με τα πραγματικά συμφέροντα του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Η διαφορά του με τους "κνίτες" της Ρωσίας δεν ήταν παρά μόνο στα λόγια.

Τεράστιο έγκλημα ενάντια στο λαό και τη χώρα ΟΧΙ ΣΤΑ ΕΞΟΠΛΙΣΤΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ένα νέο έγκλημα σε βάρος της χώρας και του λαού ετοιμάζεται να κάνει ο σοβινισμός και η στρατοκρατία.

Είναι αυτό που ονομάζει "εξοπλιστικό πρόγραμμα" και που σημαίνει τη μετατροπή της οικονομίας της χώρας σε "πολεμική οικονομία". Οι στρατοκράτες παρέδωσαν στο υπουργείο Άμυνας αυτό το πρόγραμμα-μαμούθ ύψους 3 τρις δρχ. που περιλαμβάνει την αγορά αεροπλάνων, συστήματα πυραύλων Πάτριος, άρματα μάχης, φρεγάτες, ελικόπτερα, υποβρύχια κ.λπ.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα σημαίνει την τρομαχτική αύξηση του δημόσιου χρέους, και κατά συνέπεια το χτύπημα της σύγκλισης της οικονομίας της χώρας με την ΕΕ, δηλαδή το τίναγμα της οικονομίας στον αέρα και το α-

βάσταχο μέγαλομα της εξαθλίωσης του λαού. Παράλληλα, φορτώνει την ευθύνη στις πλάτες της ΕΕ καθιστώντας **αυτήν** υπεύθυνη για τους εξοπλισμούς, με το ατράνταχο "επιχείρημα" ότι αυτοί γίνονται γιατί δεν αναλαμβάνει η ίδια η ΕΕ να περιφρουρήσει τα σύνορα της Ελλάδας!

Μια τέτοια εγκληματική πολιτική είναι αποτέλεσμα της χρησιμοποίησης του σοβινισμού από το ρώσικο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό στη βάση της αντιτουρκικής στρατηγικής.

Αυτό είναι το μέλλον που ετοιμάζει για το λαό και τη χώρα ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός ξύνοντας τις πηγές ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία και παίζοντας το χαρτί του δήθεν τουρκικού κινδύνου. Έτσι δίνει τη δυνατότητα στα μαντρόσκυλα του σοβινι-

σμού και της στρατοκρατίας να προκαλούν το λαό με τις τεράστιες πολεμικές δαπάνες, ενώ ταυτόχρονα να σαμποτάρουν την ήδη χτυπημένη οικονομία της χώρας.

Γίνεται φανερό πως δεν μπορεί να υπάρξει καμιά πολιτική ανάπτυξης για τη χώρα, καμιά πολιτική πραγματικής ανακούφισης για τον εργαζόμενο λαό, αν στο κέντρο της δε βρίσκεται μια πολιτική ειρήνης με την Τουρκία και όλες τις γειτονικές χώρες.

Μια τέτοια πολιτική πρέπει να επιβάλει ο εργαζόμενος λαός τσακίζοντας το σοβινισμό και την ξενοδοουλεία. Τα σχέδια των στρατοκρατών για τη "νέα αγορά του αιώνα" πρέπει να πεταχτούν στα σκουπίδια.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΑΝΑΔΙΑΤΑΞΗ ΠΕΛΩΡΙΟ ΡΗΓΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΜΥΝΑ

Η απόφαση της προεδρίας Σιράκ να προχωρήσει στην επαγγελματικοποίηση του γαλλικού στρατού και, στη συνέχεια, στην ένταξη της Γαλλίας στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ σημαίνει την οπισθοχώρηση της ευρωπαϊκής άμυνας απέναντι στο ρώσικο σοσιαλισμισμό. Κάτω από τις συνθήκες της προηγούμενης δεκαετίας η ένταξη της Γαλλίας στο ΝΑΤΟ θα ήταν κάτι θετικό. Σήμερα πρόκειται για το ακριβώς αντίθετο.

Το πολιτικό δόγμα που κρύβεται πίσω από αυτή τη στρατιωτική αλλαγή είναι η εξαφάνιση της ρώσικης απειλής. Για το Σιράκ, αλλά και σύσσωμη τη γαλλική αστική τάξη, δεν υπάρχει ορατή ρώσικη απειλή. Ο ρώσικος κίνδυνος είναι μόνο ένα μακρινό ενδεχόμενο στο οποίο αφιερώνεται η γαλλική πυρηνική δύναμη αποτροπής. Όλη η υπόλοιπη γαλλική στρατιωτική προσπάθεια συγκεντρώνεται στην αντιμετώπιση περιορισμένων τοπικών κρίσεων στην περιφέρεια της Ευρώπης ή και μακρύτερα. Πρότυπο τέτοιων κρίσεων είναι η βοσνιακή, που, σύμφωνα με ολόκληρη τη δυτική σκέψη, είναι συνέπεια της αναβίωσης του τριτοκοσμικού τύπου εθνικισμού της Σερβίας. Τέτοιου τύπου κρίση είναι άλλωστε κι' αυτός και η εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ, τέτοιες και οι σφαγές και τα πραξικοπήματα στην αφρικανική ήπειρο, τέτοιες οι εντάσεις στην Ασία (Κορέα, Ταϊβάν). Δίχως να ομολογείται ανοιχτά, αυτή η στρατηγική ισοδυναμεί με επέμβαση των ΗΠΑ και του β' κόσμου στον τρίτο κόσμο για να κτιστούν οι τοπικοί εθνικοφασισμοί, που αποτελούν παράγοντες ανωμαλίας και αμφισβήτησης της δυτικής ιμπεριαλιστικής παγκόσμιας δόξης ηγεμονίας.

Σύμφωνα μ' αυτή την ανάλυση, οι τριτοκοσμικοί επιθετικοί εθνικισμοί και οι φασισμοί, ιδιαίτερα ο ισλαμοφασισμός, δεν είναι προϊόντα της παγκόσμιας κυκλωτικής στρατηγικής του ρώσικου σοσιαλισμισμού, αλλά αποτελέσματα αποθράσυνσης τοπικών τραμπούκων που αμφισβητούν τη δυτική ιδεολογία της "νέας τάξης πραγμάτων". Απέναντι λοιπόν σε τέτοιες αμφισβητήσεις, η αμερικάνικη υπερδύναμη, και πίσω της οι παλιές αποικιοκρατικές δυνάμεις με πρώτες τη Γαλλία και την Αγγλία, λειτουργούν με τα κλασικά αντιδραστικά τους αντανάκλαστα και συνεργάζονται με τον υποκινητή αυτών των φασισμών, δηλαδή τη Ρωσία, και επιβάλλουν παντού τις πιο άδικες και τερατώδεις διευθετήσεις. Στη Βοσνία, για παράδειγμα, αντάμειψαν το σέρβικο σοβινισμό και διαμέλισαν τη Βοσνία, νομίζοντας ότι έτσι θα επιβάλουν την ειρήνη στα Βαλκάνια. Στην κρίση του Κόλπου έσωσαν το Κουβέιτ, αλλά παρέδωσαν το Λίβανο στη Συρία, διαμέλισαν εδαφικά το Ιράκ και το παρέδωσαν στη ρώσικη προστασία. Ανάλογα πράττουν στην Κορέα και στην Ταϊβάν για να κατευνάσουν τους κινέζους Χίτλερ. Το χειρότερο όμως είναι ότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές βρίσκουν σ' αυτές τις εκστρατείες τους και το πολιτικό άλλοθι για μια σειρά επεμβάσεις τους ολόκληρα νεοαποικιακού τύπου στον τρίτο κόσμο, επεμ-

βάσεις δηλαδή που καταπατούν τη μεγάλη αντιιμπεριαλιστική αρχή της μη επέμβασης στα εσωτερικά των κρατών. Έτσι επεμβαίνουν ωμά στην Αιτή και στη Σομαλία (ΗΠΑ) ή στο Τσαντ, στη Ρουάντα και την Κεντρική Αφρική (Γαλλία).

Αυτές οι επεμβάσεις γίνονται με την έγκριση της Ρωσίας, που σαν αντάλλαγμα εξασφαλίζει την έγκριση από τους δυτικούς των δικών της, χιτλερικού τύπου, επιθέσεων στο "εγγύς της εξωτερικό", όπως αυτή ενάντια στο Τατζικιστάν, εκείνη ενάντια στη Γεωργία και, κυρίως, η ισοπέδωση της Τσετσενίας, χάρις οι ωμές επεμβάσεις της σε όλη την ανατολική Ευρώπη στο πλευρό των σοσιαλιστικών δυνάμεων.

Να λοιπόν που η αυταπάτη του τέλους του ψυχρού πολέμου ήταν για τις ΗΠΑ και τις πιο αντιδραστικές δυνάμεις του β' κόσμου η αρχή μιας γενικευμένης αντιπαράθεσης με τον τρίτο κόσμο και επέμβασης στα εσωτερικά των χωρών που τον αποτελούν.

Αυτή η δυτική στρατηγική ήταν ένα διπλό δώρο για τη Ρωσία, επειδή και της επέτρεπε να στήσει τη νέα τσαρική αυτοκρατορία και, κυρίως, της πρόσφερε τη δυνατότητα να κεραλαιοποιήσει την τριτοκοσμική δυσάρεσκεια, που σε όλες αυτές τις επεμβάσεις βλέπει την αλαζονική Δύση και σχεδόν ποτέ τη δόλια και προσεχτική Ρωσία.

Είναι λοιπόν φυσικό που τώρα αυτή η στρατηγική δίνει τον πιο μεγάλο της καρπό, που είναι το νέο στρατιωτικό δόγμα της Γαλλίας. Σύμφωνα μ' αυτό, η συγκρότηση του γαλλικού στρατού πρέπει να υπηρετεί την επέμβαση της Γαλλίας σε θερμά μέτωπα στην περιφέρεια ή εκτός Ευρώπης. Επειδή αυτά τα μέτωπα είναι περιορισμένης έκτασης, η επέμβαση θα πρέπει να είναι αποτελεσματική, βραχύχρονη, άρτια τεχνικά και όσο το δυνατό πιο οικονομική. Αυτό σημαίνει στρατός μικρός στον αριθμό, άριστα καταρτισμένος τεχνικά, που να μπορεί εύκολα και γρήγορα να μεταφερθεί από και προς το πεδίο της μάχης. Ταυτόχρονα ένας τέτοιος στρατός πρέπει να καλύπτει στις επεμβάσεις του από ένα πολύ ανεπτυγμένο δίκτυο πληροφοριών ηλεκτρονικού πολέμου και να έχει μια τέλεια οργανωμένη επιμελητεία. Αυτά όλα σημαίνουν, πρώτο, επαγγελματικό υπερεξειδικευμένο στρατό και, δεύτερο, στήριξη στις ΗΠΑ, αφού μόνο αυτές μπορούν να εξασφαλίσουν γρήγορη μεταφορά, άριστη επιμελητεία, ηλεκτρονική κάλυψη. Αλλά οι ΗΠΑ δε θα έδιναν ποτέ "τζάμπα" κάλυψη στη Γαλλία. Έτσι η Γαλλία μπήκε στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ. Ταυτόχρονα το ΝΑΤΟ αποφάσισε με την τελευταία του διάσκεψη στο Βερολίνο -με τη συμμετοχή της Ρωσίας- ότι θα είναι δυνατό να δίνει επιμελητειακή και ηλεκτρονική κάλυψη στους ευρωπαίους εταίρους του για αυτόνομη επεμβατική δραστηριότητα εκτός ορίων της Συμμαχίας. Αυτό μπορεί να γίνεται όμως μετά από έγκριση των ΗΠΑ.

Μπορεί, λοιπόν, εύκολα να καταλάβει κανείς γιατί ο Κλίντον και η Ρωσία έδωσαν με τόση προθυμία τη συγκατάθεσή τους σε μια

τέτοια αλλαγή της λειτουργίας του ΝΑΤΟ και στη συμμετοχή μιας ανάλογα αλλαγμένης Γαλλίας μέσα σ' αυτό. Άλλωστε, η ρώσικη έγκριση υπονοείται αυτόματα μέσα σ' αυτά τα λόγια του Σιράκ, όταν απευθύνθηκε στις 8 του Ιούνη στο Ινστιτούτο Ανώτατων Σπουδών της Εθνικής Άμυνας στο Παρίσι, για να εξηγήσει τη νέα γαλλική στρατηγική:

«Μια νέα αρχιτεκτονική ασφάλειας πρέπει να οικοδομηθεί πάνω σε τρεις άξονες: Μια ισχυρή Ευρωπαϊκή Ένωση, μια ανανεωμένη Ατλαντική συμμαχία και μια οργάνωση Ευρωπαϊκής ασφάλειας που θα δίνει στη Ρωσία όλη τη θέση που της ταιριάζει».

Να λοιπόν γιατί παρατηρεί κανείς ταύτιση του Σιράκ με τη ρώσικη στρατηγική στον τρίτο κόσμο. Στη Μέση Ανατολή παίρνει το μέρος της Συρίας ενάντια στο Λίβανο, είναι ο πιο φίλος στη Δύση με τους μουλάδες του Ιράν και σπάει τη διεθνή πίεση ενάντια στην κινέζικη δικτατορία καλώντας το δήμιο Λι Πενγκ στο Παρίσι. Στη Βοσνία εδώ και καιρό έχει την πιο ευνοϊκή στάση απέναντι στους σερβοφασίστες, ενώ πρωτοστάτησε στην εισδοχή της Ρωσίας στο Συμβούλιο της Ευρώπης, παρά τη σφαγή των Τσετσένων.

ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΡΗΓΜΑ

Αυτή η κατρακύλα της γαλλικής αστικής τάξης προς το αντιτρίτοκοσμικό ιμπεριαλιστικό πνεύμα είναι προορισμένη να επιταχύνει τα φαινόμενα διάλυσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ήδη σα συνέπεια αυτής της γαλλικής κίνησης έχει ανοίξει και διευρύνεται διαρκώς ένα πολιτικό ρήγμα μέσα στην ατμομηχανή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που είναι ο γαλλογερμανικός άξονας. Για τους Γερμανούς η νέα γαλλική στρατηγική είναι μια πισώπλατη μαχαίρα. Και έχουν δίκιο. Η Γερμανία είναι εκείνη η ευρωπαϊκή δύναμη που έχει τιμωρηθεί περισσότερο από κάθε άλλη για τον ιμπεριαλιστικό της χαρακτήρα. Η ήττα του ναζισμού υποχρέωσε τη γερμανική αστική τάξη να υιοθετήσει σαν στάση αρχής την άρνηση της εξωτερικής επέμβασης και να επιτρέψει μόνο επεμβάσεις στα πλαίσια του ΟΗΕ, αλλά χωρίς εμπλοκή σε στρατιωτικές επιχειρήσεις. Έτσι η Γερμανία δεν έχει κανένα λόγο να υιοθετήσει τη γαλλική στρατηγική του μικρού επαγγελματικού στρατού. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι για τους Γερμανούς υπάρχει ρώσικος κίνδυνος. Ο Κολ είναι συνήθως γλοιώδης απέναντι στους Ρώσους για να τους εξευμενίσει και βοηθάει το Γέλτσιν, όμως ο γερμανικός στρατός είναι πάντα διατεταγμένος και εξοπλισμένος έτσι ώστε να αποκρούσει ρώσικη επίθεση. Έτσι είναι πολυάριθμος (φτάνει στις 500.000 μαζί με τις άμεσες εφεδρείες) και άριστα εξοπλισμένος σε συμβατικά όπλα. Όμως η γερμανική άμυνα στηριζόταν πάντα στα γαλλικά μετόπισθεν, δηλαδή στον πολυάριθμο και επίσης πολύ καλά εξοπλισμένο με συμβατικά όπλα γαλλικό στρατό. Αυτά τα μετόπισθεν τώρα καταρρέουν. Ταυτόχρονα δέχεται ένα ισχυ-

ρό πλήγμα η γαλλογερμανική συνεργασία στα εξοπλιστικά κατασκευαστικά προγράμματα όχι μόνο στον όγκο, αλλά και στην ποιότητά τους. Είναι χαρακτηριστική η διαφορά που έχουν στην κατασκευή ελικοπτέρων. Η Γερμανία θέλει να φτιαχτούν τα ελικόπτερα HAC, που είναι βασικά αντιαματικά - αμυντικά, ενώ η Γαλλία προτιμάει τα ελικόπτερα επιθετικής στήριξης HAP. Έτσι και αυτή η συνεργασία καρκινοβατεί.

Αν δε μεσολαβήσει τίποτα το εξαιρετικό που να ξυπνήσει την επικρατική στον ενδοτισμό απέναντι

στους Χίτλερ γαλλική αστική τάξη, μπορούμε να περιμένουμε μια διευρυνση του γαλλογερμανικού ρήγματος. Άλλωστε οι Ρώσοι πάντα φροντίζουν να μην προκύψει αυτό το "εξαιρετικό", που είναι η αποκάλυψη του επιθετικού τους χαρακτήρα.

Δεν είναι άσχετο με αυτή τη φροντίδα τους το γεγονός ότι ξαναβγάζουν Πρόεδρο το κτήνος Γέλτσιν, που έχει ακριβώς την ιδιότητα να καθυστεράει τους δυτικούς όσο θα ξεδιπλώνεται η νέα ρώσικη επιχείρηση περικύκλωσης της Ευρώπης.

Παραβίαση της Συνθήκης για τα συμβατικά

Μετά από συμφωνία ΗΠΑ και Ρωσίας στα τέλη Μάη στη Βιέννη, η δεύτερη διατηρεί για το δικαίωμα αυξημένης στρατιωτικής δύναμης σε ορισμένες συνοριακές περιοχές της.

Η συνθήκη για τον περιορισμό των συμβατικών όπλων υπογράφηκε το 1991 και καθόριζε ένα όριο στον αριθμό των όπλων που θα έχει κάθε χώρα στην Ευρώπη, όπως επίσης και σε συγκεκριμένες συνοριακές περιοχές κάθε κράτους. Η Ρωσία είχε συμφωνήσει τότε μόνο για να περιορίσει τον εξοπλισμό της Δ. Ευρώπης και ν' απαλλαχτεί ιδιαίτερα από το συμβατικό οπλισμό που διατηρούσαν οι ΗΠΑ στο ευρωπαϊκό έδαφος.

Σταθερό αίτημα των Ρώσων όμως ήταν πάντα η αναθεώρηση αυτής της συνθήκης, στην αρχή μερικά και αργότερα συνολικά. Με αφορμή τη ρώσικη εισβολή στην Τσετσενία το Δεκέμβρη του '94 και τη δόνηση απειλής της "εδαφικής ακεραιότητας" της Ρωσίας, αξιωματούχοι του Κρεμλίνου απείλησαν ότι θ' αγνοήσουν τη συνθήκη και θα κρατήσουν αρκετά παραπάνω οπλισμό απ' ό,τι επίσημα επιτρεπόταν στη συνθήκη. Το Νοέμβρη του '95 στα βόρεια και στα

νότια σύνορα της Ρωσίας ο σοσιαλισμολογισμός είχε 8.700 τανκς, μηχανοκίνητα οχήματα μάχης και βαρύ πυροβολικό, αντί 4.360 που όριζε η συνθήκη για τον περιορισμό των συμβατικών όπλων στην Ευρώπη. Επτά μήνες αργότερα οι ΗΠΑ και ο ρωσόφιλος Κλίντον θα δεχτούν τη ρώσικη απαίτηση και θα αναθεωρήσουν τη συνθήκη. Από δω και πέρα η Ρωσία έχει ανοίξει το δρόμο για τη συνολική κατάργηση κάθε διεθνούς συμφωνίας για το στρατιωτικό εξοπλισμό. Έτσι καταρχήν σε συγκεκριμένες συνοριακές περιοχές (νότο προς Τουρκία και βορρά προς Βαλτικές) η Ρωσία μπορεί να συγκεντρώσει περισσότερο οπλισμό και ν' αναπτύξει στρατιωτικές βάσεις -συμπεριλαμβανομένης της Τσετσενίας- με επίσημη δυτική έγκριση.

Μάλιστα αμερικανοί αξιωματούχοι εκφράσανε τη χαρά τους που απέφυγαν τη σύγκρουση με τη Ρωσία σ' ένα τέτοιο θέμα και βοήθησαν το Γέλτσιν, αφού μάλιστα δεν πλήττει η συμφωνία τα αμερικάνικα συμφέροντα, όπως είπαν οι ίδιοι: «Ήταν μια καλή συμφωνία» (Herald Tribune, 5 Ιούνη).

Πώς η Αθήνα διχοτομεί τη Βοσνία

συνέχεια από τη σελ. 5

στην άρνηση της Ελλάδας να εκδώσει στο Βέλγιο ένα σέρβο αξιωματούχο των μυστικών υπηρεσιών που κατηγορήθηκε για τη δολοφονία στις Βρυξέλλες ενός ακτιβιστή για τα ανθρώπινα δικαιώματα των Αλβανών στο Κόσοβο. Ύστερα από σχετικό αίτημα της Ιντερπόλ, ο Σέρβος συνελήφθη ενώ έκανε διακοπές στη Ρόδο. Παρά τις ισχυρές διαμαρτυρίες από τη βελγική κυβέρνηση και τον πρεσβευτή της στην Αθήνα και παρά την απόφαση ενός ανώτατου ελληνικού δικαστηρίου που δικαίωνε τις απαιτήσεις των Βέλγων, η Ελλάδα αποφάσισε να στείλει τον Dargo Ansinip στο Βελιγράδι, όπου υποτίθεται ότι θα δικάζονταν για κάποιες κατηγορίες. Αφέθη-

κε ελεύθερος τη στιγμή της άφιξής του. Σύμφωνα με φήμες, ο Σέρβος βοηθούσε να στηθούν σκοτεινές συμφωνίες ανάμεσα σε έλληνες και σέρβους επιχειρηματίες κατά τη διάρκεια του πολέμου στη Βοσνία.

Και τα δύο περιστατικά πολύ λίγο έχουν βοηθήσει στην αξιοπιστία της άποψης ότι η κυβέρνηση του Κόστα Σημίτη αντιπροσωπεύει για την Ελλάδα μία ρήξη με το πρόσφατό της παρελθόν. Αυτό που δείχνουν, αντίθετα, είναι ότι η κυβέρνηση Σημίτη, παρά τις προσωπικές αντιλήψεις του ίδιου, διατρέχει τον κίνδυνο να απορροφηθεί στο βαλκανικό καζάνι και να γίνει, όπως οι προηγούμενες, μία βαλκανική κυβέρνηση στην Ευρώπη παρά μια ευρωπαϊκή κυβέρνηση στα Βαλκάνια.

